Colecţia MAGISTER Coordonator. CĂLIN TEUTIŞAN
Editor: MIRCEA PETEAN Coperta: CRISTIAN CHEŞUŢ
Editura LIMES, 2004 Str. Snagov, 319 400420 Cluj-Napoca Tel.fax: 0264544109; 0723194022 Email: edituralimesyahoo.com ISBN: 973-726-005-8

Letiţia ilea

o persoană serioasă

Cuvânt înainte de Ion Pop

Editura LIMES Cluj, 2004

tatălui meu, peste timp

Cuvânt înainte

Când debuta, în 1997, cu volumul *Eufemisme,* am putut scrie despre Letiţia Mea că "face figură de tânăr furios", nonconformist şi revoltat contra vechilor şi noilor forme de inerţie şi acomodare la real, mergând până la identificarea lor la propria-i generaţie. Cu "cerul gurii negru de furie", poeta simţea irepresibila nevoie de a "depune mărturie" despre o stare de inconfort existenţial, despre apăsarea convenţiilor unei vieţi tot mai uniformizate, prizonieră a unui nou cod de maniere "respectabile", cu zile şi "destine trase la xerox". Miza energicelor sale poeme, multe de ţinută programatică, de manifest proclamând necesitatea acută a reautentificării actului liric prin marca unei experienţe individualizate, era expresia voită cât mai directă a tensiunii interioare, în opoziţie declarată cu producţia de "metafore... într-o Veneţie ce se scufundă". O secvenţă a cărţii, intitulată sugestiv *arheologia ţipătului,* spunea foarte mult despre această încordată stare de spirit, abia aproximată în "eufemismele" atenuante ale discursului poetic, menite să facă accesibile celorlalţi vehementele trăirii, însă doar "machiind" boli şi suferinţe greu de trecut în cuvinte. Iar titlul celei de doua cărţi, ieşite de sub tipar doi ani mai târziu - *chiar viaţa* (Editura Paralela 45, 1999) aproape că nu mai are nevoie de comentariu pentru a evidenţia acelaşi program poetic "autenticist". Mult vehiculata, la Poeţii mai noi, deplasare a accentului de pe "metafizic" şi "estetic" pe "ontologic" nu putea găsi o sintagmă mai directă.

Cititorul va constata uşor că poemele prezentuluscrjsorile din cutia poştală îmi inund apartamentul o dată volum certifică o continuitate organică în raport cu celţ)a 0 săptămână ca să simt că trăiesc". Altundeva, "oraşul până acum publicate. Discursul Letiţiei llea nu SacJuce a lagăr de muncă forţată străzile nu duc nicăieri", schimbat în chip fundamental - şi lucrul e firesc şi dt«c0pacii sunt carbonizaţi poveştile s-au pierdut", "aripile apreciat drept calitate remarcabilă a unui univers poetic orurnbeilor sunt prăfuite", "uşile nu se mai închid de mult tot mai solid articulat. Dacă îşi aşează acum poemele sutgearnurile sunt sparte", "în camera mea luminile se sting titlul o *persoană serioasă,* o face, desigur, - cum o atestăpe rând" - iar într-un astfel de cadru cu semne oarecum fiecare text - şi cu un sentiment al

relativizării autoironiccsjmpjficate ale abandonului şi ruinei se conturează o a "rolului" său, dar fără a anula, în fond, conştiinţa ultimăsubiectivitate frământată, aflată în conflict cu sine şi cu a esenţialei gravităţi a reflecţiei şi tonului ei, - am putequrnea, niciodată la locul ei. Figurile decepţiei, spune chiar a angajării poeziei în serviciul adevărulu marginalizării, alienării, abundă în pagini, desfăşurând un existenţial, atât cât poate fi el trecut în expresie. Textul cievantai de ipostaze ale eului vulnerabil, de la un derivat al acest titlu, care deschide volumul, imaginează puncte deceUi chinuit de o tunică a lui Nessus în versiune actuală vedere diverse, deschise dinspre proximităţile vieţii de ("astăzi îmbrac iar tricoul cu spinii pe dinăuntru"), la fiecare zi a omului obişnuit - o vecină, administratorul defunambulul consacrat deja de tradiţia modernistă bloc, mama, chiar câinele din curte - sugerând o anumită ("traversez hăul pe funia întinsă"), la "un fel de director al complexitate a celui privit, când ca "persoană serioasă" Unui prosper departament economic biroul de obiecte când ca "vagabond", când drept copii stângaci, când Cî nedorite", ori la meşteşugarul de firave armuri "un câine mai mare care are o slujbă bună şi o grămadă protectoare, despre care nu se mai poate vorbi decât într-de oase" - lăsând descumpănit tocmai subiectul spre care un stil de "mică publicitate" autoironică, precum în se întretaie perspectivele şi care rămâne în postura celu această schiţă de autoportret, pusă sub chiar numele nevoit să-şi descopere şi construiască identitate poetei: "subsemnata letiţia ilea de profesiune incertă adevărată într-un limbaj ce-şi aşteaptă articularea: "eu ce studii corespunzătoare tricotez armuri din pânze de să mai cred ce să mai par ce să mai fiu doar o frază păianjen numai cu comandă fermă", nesfârşită într-o limbă fără vocale fără gramatică". Şi mai numeroase sunt, însă, în această carte,

Or, lectura versurilor care urmează descoperă tocma versurile direct confesive, vorbind despre amintita stare acest efort de structurare a expresiei de sine. "Limba fără de inconfort existenţial, asociată adesea cu conştiinţa vocale" nu mai este, totuşi, "ţipătul" de altădată devalorizării statutului de poet şi a poeziei sale "puţin vehemenţa rostirii s-a atenuat în bună măsură, reproşurile plângăcioase puţin obosite puţin ironice". Pentru a le neconcesive făcute cândva "generaţiei" pe cale de a se aproxima, recursul la figurile poetice consacrate e foarte cuminţi la modul burghez nu se mai aud, energia revolte rar şi ele sunt parcă anume alese dintr-o recuzită la apare tot mai mult substituită de un fel de oboseală îndemână ("eu vorbesc din ce în ce mai greu zâmbesc ca Sentimentul însingurării şi al înstrăinării, chiar al unu un melc timid sunt mielul sunt cuţitul sunt sângele", început de îmbătrânire, într-o lume neautentică devine "viitorul meu e ca o casă pe care scrie „vândut", "sunt o dominant, iar trăsăturile acestui univers ţin, iarăşi, de ţară străină în război cu toată lumea în primul rând cu cenuşiul mizeriei cotidiene, de "cartiere democrate", cutî mine") preferându-li-se expresia nudă a decepţiei şi ar zice Bacovia: "eu sunt vecinul meu antipatic îmi bat îr amărăciunii: "de dinafară totul pare în ordine doar că ţeava caloriferului când dau muzica prea tare îmi fui nimeni nu-mi mai oferă un punct de sprijin", "golul nu se

6

7

umple scriind nu se mai umple"... Conştiinţa că discursn Un aer de resemnare tristă se instalează în multe poetic a devenit mai curând "eufemistic" decât purtător aersUri, "câştigurile" şi "pierderile" devin indiferente, cum acelei substanţe nutritive care era "chiar viaţa", pare mjjferentă pare, cel puţin la prima vedere, detaşarea de puternic decât oricând acum, în consecinţa amintitopriul eu martor neluat în seamă la generala nepăsare şi oboseli de a trăi într-un regim al inerţiei ca şi generale şi *mn* să se retragă, "cuminte" în spaţiul strâmt în care îi gravei absenţe de ecou a cuvântului scris, "nu ştiu dac,ste dat să trăiască: "m-am lăsat în urmă fără părere de scriu despre ceea ce există sau construiesc doagu între mine şi mine am aruncat atâţia piepteni perii sofisticate măşti de oxigen... am

scris atât de mult desprgjnzi încât nu mai e loc de nici o poveste... sunt prietenii mei încât tot mai des cred că i-am inventat aantoma castelului meu de nisip nu speriu pe nimeni vorbit atât de puţin despre mine încât cred că n-armul dintre noi va pierde unul dintre noi va trăda unul existat". Ceea ce fusese "chiar viaţa" se exprimă acum tojjntre noi va muri nici unul dintre noi nu a fost aici nici mai mult ca "aşa-numita viaţă", notând o decepţie gravă tunul dintre noi nu e vinovat aruncaţi zarurile din nou am plan existenţial, dar fără a descuraja de tot actul scrisulutiu pe de rost o frază foarte lungă acum nu mai înţeleg "doar amintirea unui vechi poem îmi dă de mâncare" ijci un cuvânt... rănile mele nu mai sunt un prilej de citim într-un loc -, iar la o altă pagină întâlnim aceastaudă ci chiar dor aşa că stau cuminte şi privesc pe confesiune, în replică la o formulă blagiană, certificângeam". "Seriozitatea" la care face aluzie titlul cărţii nu e, perseverenţa într-o poetică a adeziunii organice la real, nooate, fără legătură - autoironică - cu această retragere în sensul acceptării lui ca atare, ci mai curând al menţinerntr-o "cuminţenie" afişată, dar care, în fapt, ascunde, sensibilităţii şi conştiinţei într-o permanentă stare diăsând destul de transparentă masca, o crispare lăuntrică, alertă: "lucrurile de care mă tem despre care scriu *no* nemulţumire de lume şi de sine cu tensiuni intacte, abia sunt boli învinse ci boli fără leac oglinzi moi de la carereprimate. Tocmai acest patos conţinut dă substanţă nu-mi mai pot întoarce privirea". Acele redutabile lucrupoemelor, lăsat uneori să iasă la suprafaţă: în câteva ţin, însă, majoritar de universul pur subiectiv, cu frecventlocuri se vorbeşte fără ocol şi cu mijloace mai la îndemână şi elegiace trimiteri la o biografie nespectaculoasă - didespre "hăul din inimă" ori despre imposibilitatea de a trecut revin, când şi când, imagini ale unei copilării repedrăsturna lumea în prăpastia din inima mea", despre contrazise de realitatea prozaică, amintirea tatălicuvintele ca "lacrimi fără ochi strigăt fără gură" şi chiar dispărut, mereu dureroasă, dezamăgirile unei vieţi îdespre "poemul care urlă în locul meu", răspăr cu lumea din jur, ale unei fiinţe incomode în primi Noile poeme ale Letiţiei Mea rămân, desigur, solidare rând faţă de sine, stângace şi retractilă, mai curânstructural cu versurile sale precedente, conjugând încă o obligată la retrageri în sine de nenumăratele obstacoldată notaţia banalului zilnic cu fraza nemediat confesivă, cotidiene, rănită, în faţă cu "vârsta care nu se satură să-icu economie de "figuri de stil", mizând, desigur, şi pe pună piedici apoi cuţitul de dimineaţă numit realitatecoonstrucţia unor "corelative obiective", chemate să-i apăsată nu o dată de sentimentul stagnării într-un univerProximeze starea de spirit îndeobşte încordată. Cele mai ce refuză să-şi asume curajos trecutul ("noi ne despărţiflmwute dintre aceste noi "eufemisme" ale ţipătului reuşesc de trecut măturându-l sub pat") şi să se îndrepte decis.ă; transmită nealterat substanţa: mesaj al dificultăţii de a către viitor: "vrem să ne înţelegem ne înverşunai într-un univers prea puţin primitor pentru vocile celor măturăm între „ieri" şi „mâine" doar această insul Care-i descoperă inerţiile, nepăsarea vinovată faţă de pustiită de noi". semeni, tendinţele grav nivelatoare şi, în fond, alienante.

8

9

La distanţă de orice tentaţie ludică, consecventă în toni grav al unui discurs marcat de exigenţe etice ferme, chig dacă nu mai pare atât de programatic-militant ca la debu "persoana serioasă" de acum convinge încă o dată despr autenticitatea demersului său. Dacă timbrul a devenit m? degrabă elegiac şi vag autoironie, sub inevitabil "corectitudine" a versului trezia conştiinţei celui obligat solitudine asigură poemului demnitatea morală niciodat trădată: "poemul nu-ţi deschide decât dacă vii singur corect îmbrăcat în cearceafurile proaspete ale insomniei Ca la alt confrate, doar ceva mai vârstnic, care vorbe despre "avantajele insomniei", Letiţia Mea face productiv această stare de alertă lăuntrică, fie şi precar protejată ci "armurile din pânză de păianjen" ale textului poetic.

Ion PO

o persoană serioasă

, persoană serioasă

„cine este însă realitatea?
şade ea în cutia vrăjită a versificatorilor?
se dă ea pentru nişte vorbe bune,
în frumoase şire?
cine să fie oare?
în costumul tău se ascunde, tovarăşe, habar n-am dacă îşi deapănă gândul în capul tău."
pentru vecina de sus par o persoana serioasa
-u studii bună gospodina m-a văzut chiar ea
:Srând legumele pentru zacusca şi nu aşa de-o zi-două
administratorul crede că sunt un fel de vagabond:are se-ntoarce *acasă seara* şi trânteşte de-al naibii jşa de la intrare *ca* să trezească tot blocul daca ar putea mi-ar arăta el

pentru mama sunt un copil *care* nu ştie **Rolf Bossert, *cine-i de fapt realitatea*** **S£ descurce de unu sjngup**
şi se joacă *aşa de-a* oamenii mari ba mai şi fumează
„...şi fiecare încercare
Este un cu totul alt început şi un nou tip de înfrângere Pentru că ai învăţat să iei ce e mai bun din cuvinte Doar pentru lucrurile pe care nu mai trebuie să le spui
sau într-un fel în care Nu mai eşti dispus să le spui."
T.S.Eliot, *Patru cvartete,* East Coker,
câinii din jurul blocului sunt convinşi că eu sunt un câine mai mare care *are* o slujbă bună şi o grămadă de oase
eu ce să mai cred ce să mai par
ce să mai fiu doar o frază nesfârşită
intr-o limbă fără vocale fără gramatică
12
13

despre câştiguri şi pierderi

aici e nevoie de metodă
oare ce trebuie pus în stânga ce în dreapta
cine are curajul să numere bulinele roşii şi negre
e bine ştiut că cele roşii devin cu uşurinţă negre
iar din cauza celor negre îţi dă adesea sângele pe nas
şi ce dacă mă gândesc din nou la câştiguri şi pierderi
cireşul e tot bătrân şi uscat
ridurile din colţul ochilor nu mai ies la spălat
am câştigat am pierdut n-am socotit
acum sunt doar acoperişul unei *case*
în *care* n-am *sa* ştiu niciodată ce se află
n-am *sa* deretic n-am să deschid ferestrele
n-am să pun apă florilor
uneori privesc înăuntru pe furiş
înaintea mea se deschid o mie de drumuri

pe care nu mai pot merge
văd o mie de ţări pe *care* nu le voi străbate niciodată
aud o mulţime de glasuri vorbind graiuri
în care eu nu ştiu nici măcar sa spun „da" sau „nu"
în *care* cuvintele „câştiguri" şi „pierderi"
înseamnă acelaşi lucru

14

i atunci de ce

Doamnei Letifia Vonica

u îmi plătesc impozitele telefonul curentul *axa* pentru drumuri şi calea lactee raversez reglementar u calc iarba nu rup florile i atunci de ce
iu trag cu praştia
iu scriu cu spray pe ziduri
deşi tare aş *avea* chef-
iu circul fără bilet
orbesc civilizat
im o grămadă de permise şi legitimaţii
;i atunci de ce
iu mă exprim corect
iu întârzii la slujbă
iu dau cu tifla nu înjur
»e poate spune că-mi fac datoria
?i atunci de ce

15

singurătatea mea

singurătatea mea e o carte în limba germana
la început am citit-o conştiincios
cu dicţionarul la pagina treizeci eram entuziasmata
la cincizeci aveam *cearcăne* şi riduri de părinte *sever*
la şaptezeci am aruncat-o într-un colţ
lângă nişte reviste vechi şi alte lucruri
cărora nu le voi da de capăt

să mi-o *ceară* cineva împrumut să nu mi-o mai dea înapoi

16

is treaz

Iacă gheara absenţei *ar* lăsa urme
Iacă cineva ar zări potopul lacrimilor adunate
jacă gesturile mele n-ar mai *avea* culoarea fricii
jş semăna cu mutilaţii de război riarele *ar vorbi* despre mine aş fi invitată să ţin discursuri;ă-mi povestesc amintirile iş inspira respect şi teamă
dar frica nu are culoare
absenţa lasă urme acolo unde privirea nu ajunge
şi repede se usucă lacrimile
nimeni nu mă observă fac semne cu batista aştept să se-ntâmple lucrurile pe lângă care am trecut

17

o zi atât de complicata

încât doar menghina acestui poem
ar putea toarce un sens
-dacă mergi *mseamna că* trebuie sa mergi pe cărbuni
daca respiri înseamnă că plămânul tău
va fi în curând plămân artificial-
prea des ai spus în versuri *ceea ce* trebuia strigat
prea des te-ai ascuns între rânduri
aşteptând să te găsească cineva asemeni ţie
şi fugi dimineaţa din patul străin
nu spui nici măcar « adio »
spaima e tot acolo cuminte
în prag chipul mortului drag
tandreţea doar în amintire
acum la răscrucea vârstelor netrăite
îţi adânceşti mâinile în buzunarele sparte
îţi treci mâna peste ridurile pe care le numeşti „de
expresie"
şi aştepţi aştepţi poate în cele din urmă
ploaia va cădea cu adevărat
nu doar în poemul tău neputincios
poate zorii vor însemna cândva soare nu istovire
atât de complicată traversarea acestui râu
ce nu apare pe hărţi
te arunci te salvezi îţi pare rău
ai rămas singurul nume pe afiş
circul s-a închis animalele au fugit de mult
e atât de frig încât nu mai răspunzi la salut

18

;u sunt vecinul meu

u sunt vecinul meu antipatic
■mi bat în *eava* caloriferului
:ând dau muzica prea tare
•mj fur scrisorile din cutia poştală
vmi inund apartamentul o dată la două săptămâni
:a să simt că trăiesc
eu sunt taximetristul meu cu mania vitezei duc o existenţă periculoasă in fiecare zi sunt gata să
dau peste mine am citit într-un horoscop că voi avea o moarte violentă
eu sunt chelnerul meu preferat
mă las să aştept o grămadă
îmi aduc cafea chioară mă jecmănesc cât pot
îmi umflu nota de plată îmi dau bacşişuri
asta e la noi serviciile sunt la pământ
eu sunt directorul meu inevitabil îmi dau premii
"ni tai din salariu mă fac că nu văd atunci când chiulesc
►na pun să fac ore suplimentare
ce să-i faci nimeni nu e singur

19

cel mai des sunt prietenul meu cel mai bun
şi duşmanul meu de moarte sunt cele cinci zile lucratoare
sunt sâmbăta şi duminica a trecut *ceva* vreme
de când *încerc* să fac pace
oare cine a compus cântecul asta cine îl cânta fals
cine îl ascultă

cele mai mari dureri

cele mai mari dureri
sunt peşti muţi ascunşi sub pietre
doar când ne-au otrăvit destul încep să plutească
prin sângele nostru
cu burţile lor hidoase răsucite în sus

20 21

viaţă în recunoaştere

astăzi n-am chef să scriu
niciuna din poeziile mele obişnuite
puţin plângăcioase puţin obosite puţin ironice
să fac o pauză să mă plimb să râd cu prietenii
să-mi ascut nervii de primăvară pe *terasa* unei cafenele
să mă aşez pe un zid şi să-mi închipui *ca* e ziua mea
sau că de-abia de acum înainte
îmi voi trăi viaţa mea *cea* adevărată
stau în parc sub ceasul *care* indică ora temperatura
drumul de urmat aripile porumbeilor sunt prăfuite
o bătrână le *aruncă* în bătaie de joc castane
- mă gândesc la castanele prăjite
la turta dulce cu oglinjoară
la lumânările pe *care* le aprindeam de ziua morţilor
din copilărie mii de ochi mă privesc-
alături nişte copii cheamă un câine năpârlit apoi îl lovesc
oamenii urcă în autobuzele incolore
„aţi dat banii degeaba" îmi vine să le strig
marele spectacol nu a început
dar cum mi-am tocit dinţii şi oasele tot repetând
nu reuşesc să disting nici un chip

22

pot nici să stau nici să traversez bulevardul Styx
rivesc spre turla bisericii şi îmi închipui
ă nu am scris niciodată nu am văzut filmul ăsta nu joc în el ceasul arată amiaza dar întunericul
mă prinde *ca* un păianjen uriaş nu e de râs cine a avut până acum treizeci şi ceva de aniversări
cine strânge la piept cu drag geamandura
nu nimic nu s-a întâmplat cu adevărat începutul va urma dar cine mai aşteaptă mana scrie
singură invitaţii în versuri pentru strania piesă care nu se va juca fiindcă nu există scenă regizor
lumini actori fiindcă scenariul e jalnic nu ştiu de ce hotărăsc să nu mai scriu niciodată

23

iceberg

zi frumoasă *ca* tine

după un intens antrenament -aSe dimineaţa.vecina a pornit radioul televizorul
cei din jur pot să vadă o treime din mine piratorul.nu mă mişc sunt prudentă.mă asigur
r..,, „„+n din tavan *are* acelaşi contur.muchnle pereţilor,
treimea *care* fumează şi înţelege cu greu despre ce este paTa a ■,„ «,,..,..IL„„ » „i,„x »,, „„, £lim„+
T 3 3 r nj. f0t paralele, scrumiera e phna.eu am turnat.
vorba gjnjj atră *ca* ieri dimineată.stau întinsă,
în aparent echilibru doar pentru că nu plânge f pencu0s să mă ridic, pe masă o cană cu cafea,
atât de des cât *ar avea chei* treimea matură responsabila oate njcj nu e a mea. pe perete un portret în cărbune, treimea care dă sfaturi perfect integrată social s.ar putea să fiu eu.cineva urlă.la cinci la şapte sau
sub apă se află o fiinţă stângace a zece.în cameră intră o f emeie.ar putea fi mama.
care-şi târăşte după ea aniversările *ca* pe nişte cicatrice -cum poţi dormi în fumul ăsta".e mama.
nu scot nici un cuvant.sunt o bucata de lemn.doar ochii
păşeşte pe o sârmă ce se schimbă foarte des în fir invizibil fiinţa aceasta *s-a* obişnuit să poarte hainele mele să răspundă în locul meu ea îşi doreşte foarte des să facă un pas greşit golul o respinge cum erau izgoniţi metecii -acolo sunt plante şi vietăţi nemaivăzute acolo e multvisatul pat din frunze de lotus acolo nu e niciodată iarnă-
se mişcă îndărătul pleoapelor umflate.mai port o bucăţică din visul de azi-noapte.ca un os de peşte rămas în gât.nu scap eu *aşa* uşor.sună ceasul.mi-e frică să-l ating.poateîmi trage un pumn ca-n desenele animate.sau altceva de genul ăsta. deja bate soarele.mă ascund sub pătură.să stau *aşa.* să nu văd.să nu aud.să uit.să mă scufund, afară maşina unei salvări şi îmi amintesc brusc
,.,.,. AV...„ ca e ziua mea.sa ma comport in consecinţa,
dincolo de treimea care se vede nu ma. exista n.c. o regula ies de sub pâturâ CQ Q t(Ts+0QSâ djn CQrQpace
nimic de înţeles un animal sfios se lasă sfâşiat de lei ameţesc.învăţ să merg.patinez.pe o corabie în furtună,
şi îşi cere scuze n-am să pot cartografia niciodată podeaua se mişcă.f erestrele se deschid.tavanul
această zonă misterioasă mişcătoare înspăimântătoare e periculos de aproape.inspir.expir.mă ridic, din *care a* crescut strâmb cineva care spune „bună ziua" m fardez.mă îmbrac mai nu ştiu cum.reţeta şi nu intră niciodată peste rând?u funcţionează.starea de spirit nu se schimbă.
"ni inspectez noile fire albe.citesc mesajele de pe robot."la mulţi ani" „să creşti mare" Şom.d. e vocea mea.pun florile în apă. euJe-am cumpărat.despachetez cadoul. ma prefac surprinsă."sunt singură"

cele două cuvinte stau cuminţi *ca o carie.*
mă aşez la masă.caligraf iez cu majuscule
„FEMEIA LA TREIZECI DE ANI".nu ţine.
s-a mai spus.mă gândesc la *cewa* cu adevărat
frumos.cum ar fi o bătaie cu frişcă.îmi spun bancuri.
poveşti.îmi cânt cântecele.tot eu sunt.urmează
agenda telef onică.ea are mâine examen.
el e invitat în altă parte.ei pleacă la pădure
cu copiii.ei în Franţa Germania Olanda.în rest
de mult nu mai răspunde nimeni.taximetristul.
„o zi bună vă doresc".fac ordine.rearanjez mobila.

ziua asta a mea nu se mai termină.horoscop
încurajator.noi prieteni.noi perspective.
doar viitorul meu *ca o casă* pe care scrie „vândut"
îmi vin în minte toate duminicile scrise cântate.
"just another boaring Sunday afternoon".nu mă plictisesc
nici măcar nu plouă.sunt singură.şi ce dacă.
aprind o lumânare.pun două tacâmuri.poate-poate.
spun cu voce tare *„e* bine", să mă conving.
da.mai ştiu să vorbesc.îmi sare în ochi praful
de pe maşina de scris.cu mişcări lente desenez
„I hate you" apoi „leave me alone".ziua de azi
şi cele trei sute şaizeci şi patru.o slujbă prost plătită.
în trei schimburi.dupa care urmează vacanţa aceea mare
cu rucsacuri şi şepci colorate.cu geamantane cu etichete
din ţări la care nici nu mai visez.să scriu ceva
despre cum copiez eu viaţa altcuiva.viaţa cuiva
pe care-l urăsc.despre cum trăiesc eu fără de mine.
moartea m-a trezit din somn şi azi dimineaţă, sau poate ieri.

26

altcineva

Itcineva râde altcineva plânge altcineva vorbeşte sturile mee au îngheţat în stalactite şi stalagmite
silabele dorm într-o mare violetă altcineva le va trezi
cine a mâncat cu linguriţa mea cine a dormit în pătuţul meu cine mi-a băut cafeaua
altcineva are somnul
altcineva visează căluţi albi şi se trezeşte zâmbind altcineva a rămas pe peron în locul meu
altcineva a înghiţit otrava
în noaptea asta cu dinţi de fierăstrău liniştea sufocă răul din vene a trecut în artere bucata de cărbune a devenit plămân grăuntele din stomac s-a făcut frică
cine îmi împleteşte zilele din resturi
de sfoară neagră mie vrăjitoarea fără mătură
broasca netransformată în prinţesă
cine poartă acest război atomic în numele meu
cine citeşte fără milă
dintre rânduri viaţa mea creşte schingiuită *ca* o plantă pitică

27

tata nu mai locuieşte aici

tata nu mai locuieşte aici
camera arata *ca* şi când el *ar* fi ieşit pentru o clipa
după pâine la piaţă să plătească taxele
în fotografie el e mai tânăr decât mine
nu are încă riduri e liniştit bea o bere cu prietenii
şi zâmbeşte spre obiectiv aşteptând un anume fel de viitor
„să dea piept cu viaţa" sau *czva* de genul *acesta*
tata nu mai locuieşte aici
nu vom mai mânca din pâinea cumpărată
din merele ciupercile culese de el
la radio sunt aceleaşi ştiri proaste
tata nu va mai spune glume nu va mai face farse
pe el l-au păcălit de data asta

prietenul lui a ţinut un discurs emoţionant
şi apoi s-a dus *acasă* la nevasta şi copiii lui
şi mama *s-a* dus să înveţe singurătatea
mie mi-au crescut solzi negri
tata nu mai locuieşte aici
deşi permisul de bibliotecă nu i-a expirat
cadoul pentru ziua lui e tot nedesfăcut
dragele iui piese albe au luat-o *razna* pe tabla de şah
tata a plecat să-mi culeagă trifoi cu patru foi
şi pe cărţile lui se aşterne încet praful
le deschid mângâi paginile atinse de el
scot din toc rigla de calcul şi nu înţeleg nimic
nu înţeleg nimic „ce mai faceţi?" „bine" răspund
şi îmi creşte îngrozitor nasul
niciodată tata nu va mai intra în casă

hradul de Crăciun pe umăr poate nici nu mai există zl- argintii Crăciun poate nu am fost niciodată copil tata nu mai locuieşte aici +a-ta" au fost primele mele silabe ta-ta" cântă pentru el trâmbiţa aşteaptă-mă tată +i-ai uitat ceasul cafeaua ta e neatinsă lama de ras e nouă ji pe mine m-ai uitat aici tată ţine-mi un loc în rândul din faţă şi o să ne distrăm de minune *ca* pe vremuri la cinematograf şi la meciuri ia-mă cu tine şi o să vâslesc aşa cum m-ai învăţat tu acum apa dintre noi e mâloasă de netrecut şi dacă cei duşi se împart în taţi bunici şi copii cu siguranţă tata e din nou copil şi mă aşteaptă să-i citesc poveşti să-l sărut pe frunte înainte de culcare să-i spun cum o mai ducem tata nu mai locuieşte aici

aşa **-numita viaţa**

zile în *care* te trezeşti golit de toate cuvintele
în locul lor doar oboseala
noroc că se mai găseşte cineva să-ţi spună
să gândeşti pozitiv şi înaintezi înaintezi
ca un submarin cu hublourile deschise
despicând ziua în lucruri
pe *care* le urăşti sau nu le iubeşti
iei apă te scufunzi
în siaj aşa-numita ta viaţă
acoperită repede de alge
în adâncuri *carcasa* ta în care lumea
va căuta degeaba monede vechi

noua zi

v*a* din pahar se împarte în nisip şi apă re dimineaţă plânsetul se face frică şi plânset pgra nu îşi mai reface coada tăiată u poate poeta nu se mai simte bine cu ea însăşi oraşul aduce a lagăr de muncă forţată străzile nu duc nicăieri pentru că eu nu mai ajung nu-mi mai ajung ploaia murdăreşte caldarâmul aici mi *s-a* scurs mare parte din viaţă în enorma grădină zoologică eu sunt o plantă de apartament nici mimoză nici cactus (când încep să gândesc aşa mă închid singură în dulap şi stau acolo până revin la sentimente mai bune cum ar fi aragazul aspiratorul fierul de călcat)
m-am retras din viaţa mea
ca dintr-un oraş după un cutremur
nu destul de puternic

31

ploaie de noapte

fâsâitul unei maşini prin ploaie
urletul unui copil la un alt etaj
lumina e aprinsa
gheara încleştata tot sub umărul stâng
golul nu se umple scriind
nu se mai umple
somnul e departe
cineva a tras piedica splendidei arme de colecţie
mai este pânâ când *carnea* va exploda
în spaţiul acesta îmi retrăiesc viaţa
o potrivesc
cum aş *încerca* să gătesc un fel complicat
din ulei şi apă
vis treaz inutil de interpretat
pentru că mâna e amorţită
plămânii fără *aer*
şi apa urcă mereu
scalpel foarfecă fierăstrău

32

citesc ce am scris nu de mult r. simt pe chip o mască tristă
mele sunf mste peşti lucioşi *care* îmi scapă din mâini ioburile colorate se recompun în imagini
străine greu de înţeles
Doate nici aceste rânduri nu sunt adevărate ee sunt doar scândurile unui gard vopsit îndărătul
căruia jalnicul leopard este ţinut în viaţă cu perfuzii *ca* să-şi mai arate colţii în sărbătorile legale

33

ce va rămâne

şi după ce vom fi spus totul
ce va rămâne
după ce vom fi mestecat toate amintirile
unde ne vom ascunde
după ce vom fi plâns toate lacrimile
cât vom mai *avea* de mers
- am spus totul şi ar mai fi fost
mi-am amintit fiecare clipă şi am uitat destul
am plâns ce era de plâns
şi lacrimile de acum nu sunt ale mele-
stăm aici faţă-n faţă
ca două fotografii prost developate
prin obiectiv imaginea *avea* adâncime contrast
chipurile aveau contururi clare
acum vedem doar fumul nu şi focul
doar pietrele înţepenite nu şi apa curgând

mai putem oare să spunem să ne amintim *ceva* pe drumul *acesta* nu mai trece nimeni

34

sta palidă pâlpâire a speranţei

ac

mai înseamnă şi *această* palidă pâlpâire a speranţei perfuzie venită prea târziu *ca* sirena pompierilor după ce totul a ars (speranţa din *Franţa*
0 pungă cu apă aruncată de la etajul zece *cin* să fie cin să fie) ale cui să fie mâinile mişcându-se haotic gesturile făcute prea târziu pielea de şarpe ochiul sticlos în afară atât se vede
(nu zorii ci noaptea cea lungă nu vacanţa ci viaţa nu începutul ci sfârşitul spre *care* te-ai târât ca spre o plajă de frunze) şi cum să mai ieşi din toamna asta impertinentă agasantă ca o bătrână reclamând un loc în tramvai toamna obligându-te să trăieşti cu toate amintirile deodată toamna de gen feminin *care* nu rimează cu nimic ca moartea (atunci mai *era* timp credeai ca binele e mai puternic şi stratul de ozon OK te obişnuiseşi în *ţara* cailor verzi pe pereţi foarte uşor te desprindeai de asfalt) cine să te asculte cine să-ţi răspundă peste cruci s-a aşternut zăpadă grea cum să-ţi croieşti drum cu mâinile astea obişnuite doar să stea încrucişate aprinse mai mult cu privitul cu ascultatul ploii Pe spinările de beton

35

oare de ce mai vorbeşti mai scrii chinuit cum respira
cel salvat de la *înec* printre şiroaie de apa
de ce mai încerci te straduieşti în fiecare dimineaţă
blestemându-ţi instinctul de conservare
căci prea târziu vine
cel ce preschimbă frunzele ruginii în monezi de aur
frigul din tine în norişori cumsecade
vântul a împrăştiat grăunţele presărate pe pământ
lupii au amestecat urmele de parcă ar fi existat
drum înapoi drum înainte
cine va da un bănuţ pentru gândurile tale
fără să *ceara* restul
pielea de şarpe ochiul sticlos
în afară atât se vede

36

zgpada mieilor

Domnului Mircea Alexandru Birt

■ r2şi se-ntorc mieii din copilărie e care-i dresam înainte *ca* bunicul să-i taie mieii nu mai vin când îi chem bunicul nu mai face pârtie până la poartă zăpada a devenit un fel de delicatesă doar pe tâmplele mele se mai dau cu sania nişte prichindei strigând „la o paişpe"
eu vorbesc din ce în ce mai greu
zâmbesc *ca* un melc timid
sunt mielul sunt cuţitul sunt sângele
răspândindu-se pe pământul îngheţat
(am jurat atunci că niciodată
dar niciodată nu voi mânca pulpele
capul drobul a trecut mult timp)
zăpada mieilor se aşterne *ca* o amânare
ca o despărţire prelungă chinuită pe peronul gării

când toţi aşteaptă *sa* pornească trenul mai *repede*
zăpada mieilor cu botul umed pentru o clipă
toa cred din nou de zece ani
QŞtept să găsesc bagheta magică şi comoara piraţilor
acum fulgii se aşează pe neoanele colorate
§ se duc cum s-au dus bunicul şi tata
aacă aş reuşi să-i opresc să strâng în palme
steluţele de gheaţă daca zăpada s-ar aşterne
Paralizând oraşul pentru multă vreme
37
poate bunicul *ar* cosi iarba *ar* sparge din nou lemne
poate tata *ar* câştiga iarăşi la şah
poate mieii din copilărie *ar* sări din nou prin grădină
şi ochii mei nu ar obosi atât de repede
dar zăpada asta nu e nici ninsoare nici ploaie
eu stau nehotărâtă între două vârste
plângând după copilărie cu lacrimile de acum
zăpada mieilor se preschimbă într-o altă dimineaţă ursuza
38
nu î"îe,e9
nUîmi place laptele
.• ta nu înseamnă ca el nu e bun
nU îmi plac garoafele ■ Qgfa nu înseamnă că ele nu sunt frumoase
adesea nu înţeleg ce se spune în jur si asta nu *mseamnă* că eu sunt altfel
laptele e bun garoafele sunt frumoase
eu nu sunt altfel
dar de ce îmi oferiţi lapte mereu
cultivaţi numai garoafe
spuneţi doar lucruri pe *care* nu le înţeleg
39
şarpele de dimineaţă
orice zi *ar* putea începe bine
fără şarpele de dimineaţă
el spune să-mi iau căciula mănuşile să mănânc *ceva*
când să plec şarpele de dimineaţă
vrea să verific gazul şi apa
şi *aşa* continuă să mă bată la cap toată ziua
cică să nu întârzii să perforez biletul
să nu plec mai repede de la slujbă
de asta am încărunţit eu înainte de vreme
degeaba umblu fără umbrelă
fac blatul traversez aiurea şi dau din umeri
când mă gândesc la viitor
până *seara* şarpele de dimineaţă
devine *caracatiţa* atotştiutoare
40
0 ră străina
sunt o ţară străină
în război cu toată lumea
în primul rând cu mine

mi-am declarat embargou
nu mai mănânc nu mai beau
nu mai *vorbesc* nu răspund la salut
am demolat metodic altarele
sunt Robinson sclavul lui Vineri
mă biciuiesc singură
îmi scriu scrisori în Braille
ma străduiesc să uit tot ce am învăţat
mă întorc însă mereu în viaţa mea
ca un criminal la locul faptei
oamenii legii mă aşteaptă
cu decoraţii şi fanfare

41

de vânzare

îmi pare rău
aţi ajuns prea târziu
au cules cireşii merii via
a râmas măcieşul cu fructe dulci numai iarna
uşile nu se mai închide de mult
geamurile sunt sparte vântul sufla din toate pârţi
s-a dus şi aburul ceaiului englezesc
cu *care* ademeneam calatorul a rămas
răsuflarea mea îngheţată mâna cu *care citesc*
florile de pe geamuri pânzele de păianjen
ca pe un alfabet necunoscut
de la dreapta la stânga de sus în jos
cum aş *mcerca* să-mi descifrez propria viaţă
cineva a încurcat soluţiile
prea mult revelator poate prea puţin f ixator
dacă vă concentraţi dacă priviţi cu atenţie
hârtia se înnegreşte în câteva clipe
nu vă sfiiţi licitaţi orice preţ e prea mare

42

puzz,e

cei din jur îmi spun
doamnă.domnişoară.iubito.băiete.bătrâne." *asa* cum *fiecare* citeşte altceva în zaţul aceleiaşi cafele -o pată albă poate fi un dragon o întâlnire sau o cumplită pierdere de bani-euîmi schimb culoarea în ochii fiecăruia sunt neputincioasă *ca* o mână de litere din *care* fiecare alcătuieşte un alt cuvânt cu un punctaj mai mic sau mai mare dacă nu iese nimic mai dau deoparte două-trei litere tot nu contează pentru imaginea de ansamblu
„doamnă.domnişoară.iubito.băiete.bătrâne." înregistrez
şi mă străduiesc *sa* fiu la înălţime
stau cuminte *ca o* mobilă incomodă de care te loveşti
indiferent unde o aşezi
şi de altfel cum să-mi spună ce să vadă ei
irişii lor au culori şi dioptrii diferite
aşa cum stau aşezată pe lamela microscopului
aş putea fi o gânganie sau un dinozaur
privitul se *îrwală* greu

Şi dacă mi-aş atârna de picior o etichetă ce aş scrie pe ea
ce e dincolo de „doamnă.domnişoară.iubito.baiete.bătrâne."
tot eu un film pe care unii l-au văzut alb-negru şi alţii color
despre care toţi şi-au dat cu părerea
din care nimeni nu a urmărit mai mult de câteva secvenţe
ur» film siropos poliţist comic un film de doi bani
despre care nici nu ştiu când *s-a* terminat

f ara permis

poemul acesta e un automobil complicat
nu ştiu sa îl conduc îl mângâi şi mâ tem
(să nu-mi amintesc de căluţul din copilărie
simt şi acum arsura potcoavei)
eu aş vrea să înaintez cu mare viteză
să scot cel mai bun timp el se opreşte politicos
la toate trecerile de pietoni dă bomboane copiilor
face reverenţe în faţa bunicuţelor ajută orbii să traverseze
el tuşeşte îngrozitor când schimb vitezele
se înalţă în văzduh atunci când pun frână
el nu mă lasă să cobor portierele se deschid
doar dacă recit *ceya* din Masters Ginsberg sau Jim
Morrison
vai cum aş vrea uneori să avem un mic accident
să-i turtesc farurile să-i zgâriu tabla vopsită
într-o culoare *care* nu există în natură
să-i smulg volanul şi să-l agăţ de gâtul unui critic prolific
o revistă literară să-mi plătească asigurarea
iar eu să pot porni încet cu mâinile în buzunare
fluierând un poem din Masters Sinsberg sau Jim Morrison
să ma aşez pe trotuar întrebându-mă
unde se duc zilele care vreau să se sfârşească mai repede

după-amiază cu leonard cohen

ascult un cântec vechi
care va trăi mai mult decât mine
un cântec de când am plâns
de când am iubit de când am stat
în bătaia vântului
un cântec dintr-o gară dintr-un parc
fredonat cu căştile pe urechi
desculţă pe asfalt
un cântec *care* nu mai îmi spune mare lucru
notele se lipesc pe piele ca un tricou strâmt trecut impermeabil
eu trec mai departe traversez hăul pe funia întinsă

trei rechini

lumea se încăpăţâna tremura în costumele de baie
ultimul răcnet stătea să plouă
doi bărbaţi care nu semănau deloc cu pescarii din filme
au trântit trei rechini pe ţărm
argintii lucioşi *ca* nişte maşini decapotabile
fără urme de sânge moartea le dăduse un *aer* cumsecade
asta nu înseamnă nimic
(n-am să termin acest poem
fiindcă alături un bărbat şi o femeie se ceartă
un tată îşi urecheaza copilul
„poa să fie şi balenă că nu te duci acolo"
cinci beri cinci bărbaţi care înjură
plus chelnerul aşteptând să eliberăm masa
noi doi aduşi de flux ocupaţi cu cafeaua şi îngheţata
era o plajă ca toate celelalte
ploaia avea să o cureţe)
trei rechini nu înseamnă nimic

lucrurile de care ma tem

dacă scriu despre lucrurile de care mă tem
ele nu vor deveni mai palide
dacă povestesc visul
în *care* nu-l mai ajung pe tata
va reieşi că noi doi
n-am ştiut niciodată prea multe
unul despre altul
un poem despre teama
că nu voi mai scrie niciodată
are toate şansele să fie un poem prost
lucrurile de care mă tem despre *care* scriu
nu sunt boli învinse ci boli fără leac
oglinzi moi de la *care*
nu-mi mai pot întoarce privirea

strada mare

aici m-am născut
printre marcaje albe şi maşini lucioase
într-o dimineaţă lucrătoare când circulaţia era oprită
pentru trecerea unui convoi mortuar
sau poate a coloanei oficiale
(pe drumul acesta a luat-o şi tata

l-am aşteptat multă vreme
în pântecul după-amiezei
creşte zgomot de fier pe fier)
am învăţat când să alerg când să mă opresc
cu lumina farurilor în ochi
n-am aşezat piatră peste piatră
mereu a dat *ceva* peste mine
necazul inflaţia dracul
înaintez acum cu corpul meu de sticlă
curăţat pentru zece mii în intersecţii
de dinafară totul pare în ordine
doar că nimeni nu-mi oferă un punct de sprijin
să pot răsturna lumea în prăpastia din inima mea
scriu acest poem asemeni şchiopului cocoşat
care se tot uită după adolescente
cobra îşi reînnoieşte provizia de venin din sângele meu
zac pe asfaltul încins în amiaza de vară
şi nimeni nu *are* timp
trec două autocare cu turişti spre mare
maşina salvării cu doamna doctor la coafor
maşina pompierilor se grăbeşte spre ştrandul municipal
„dont take it personally" spun cu creierul ieşit să ia aer
doar amintirea unui vechi poem îmi dă de *mâncare*

am început *să* uit

am început să uit cum arăta tatăl meu
tatăl meu care răstignea animalele mari cu mâinile goale
tatăl meu cu inima explodând
într-un curcubeu pe care îl văd tot timpul
sunt acum câinele singuratic lipindu-se duminica de o familie ce merge la pas pe bulevard să aparţină şi el cuiva
am început să uit cum arăta tatăl meu
atunci când l-am pieptănat
pentru ultima înfăţişare
dinaintea lumii acesteia cu gramatică prea dificilă
pleoapele lui se închid peste drumurile mele zilnice
ceasul bate totuşi exact într-un sertar
despărţit de mâna care ţine acum globul pământesc
tatăl meu împlineşte în fiecare primăvară
şaizeci şi opt şaizeci şi nouă şaptezeci
şi nu aude cum pocneşte dopul şampaniei
am început să uit cum arăta tatăl meu un corn de viperă îmi zvâcneşte în piept

când m-am născut

pentru Vasile

când m-am născut eram o armata puternică
-e lesne de ghicit ce s-a întâmplat după *aceea* -
am râmas întâi f *ară* hrana apoi f ara cai
apoi oştenii au început sa se înjunghie între ei
ca să aibâ o moarte mai uşoară

unul singur mai trăieşte astăzi nu ştiu *care*
căpitanul scutierul ordonanţa
cel care a luptat până la capăt cel care a şters-o primul
îmi petrec timpul încercând să reconstitui lupta
şi asta stoarce toată viaţa din mine
ştiu mutările pe de rost asemeni unui jucător de şah
a fost o luptă cinstită sau nu
o cauză mare una neînsemnată cine poate şti
eu stau pe un maidan cârpindu-mi veşmintele
şi nu am unde să dezertez cu multă vreme în urmă
armata mea a pustiit totul a ucis femeile şi copiii
•
50

loviţi aici

îmi vine să-mi scriu pe tricou
asta *ca* lumea să nu mai piardă timpul
să nu mai irosească pietrele vorbele sentimentele
dacă sunteţi neîndemânatici vă ajut chiar eu
aşa cum am f ăcut-o întotdeauna
astăzi îmi îmbrac iar tricoul cu spinii pe dinăuntru

şi ce dacă

cel mai mult îmi place
să citesc ziarele pe terasa unei cafenele
într-o dimineaţă de vară să deschid o scrisoare
după ce am privit atent timbrele
cel mai mult îmi place să povestesc despre tata
să desfac celofanul pachetului de ţigări
să plec mai repede de la slujbă
dar ziarele nu mai scriu pentru mine
cafeaua la terasă e al naibii de scumpă
scrisorile sunt puţine şi vin cu plicul gata rupt
pe tata nu mi-l va da nimeni înapoi
pachetul de ţigări are celofanul lipit pe dinăuntru
iar de la slujba asta se pleacă la cimitir

52

am scris atât de mult

am scris atât de mult despre prietenii mei
încât tot mai des cred că i-am inventat
m-am lăudat cu pietricelele colorate
de parcă ar fi fost perle nemaivăzute
căsuţele din scoici erau goale
dulăul şi-a rupt colţii de inima mea
marele chirurg a uitat bisturiul în rană
nu ştiu dacă scriu despre *ceea ce* există
sau doar construiesc sofisticate măşti de oxigen

prietenii mei există cu siguranţă uite scrie în ziare
uite un site uite o emisiune de *succes*
uite trei copii cravate şi proiecte complicate
pe termen lung dar de ce
nu mă trece nimeni strada
de ce am rămas aici *ca* un ziar pe colţul mesei
am scris atât de mult despre prietenii mei
încât tot mai des cred că i-am inventat
au vorbit atât de puţin despre mine
încât cred că n-am existat

53

un poem pe an

un poem pe *an* ar fi suficient
scris în seara de 31 decembrie
deosebit de complex
cu rubrici de încasări de plăţi
-am încasat-o şi nu le-am plătit-
un poem pe *an ar* fi suficient
ca o formulă matematică
ce *ar* tălmăci
misterul de a fi încă prezent

54

cine poartă hăinuţa mea

uite că am crescut mare.coşarul nu aduce noroc, nici pisica neagră ghinion.pe copii nu-i aduce barza, nici dragosteaMoş Crăciun are barbă falsă şi mantie de la second hand.totul se cumpără.
uite că am crescut mare.nimeni nu mă bulgăreşte, nimeni nu mă trage de codiţe.nu mai fur mere verzi, nu mai păstrez restul pentru bomboane, nu mai râd la bancuri.nici nu mai spun. e cam trist aici.
uite că am crescut mare.puteţi să plângeţi.eu nu văd. nu aud.mă-ndepărtez.nu dau nimănui o mână de ajutor, că doar n-am trei mâini.timpul costă bani şi banii înseamnă timp.azi am furat un bou şi am sărit departe de trunchi.nici n-am cuvinte.
cine poartă acum hăinuţa mea.cine mai ştie ce sunt acelea castele de nisip.cine cântă cântecelele mele.cine e prieten cu iepuraşul.pentru cine a pregătit Sfântul Nicolae nuiaua, haideti.nu vă mai ascundeti.veniti cu toţii aici.
mai aveţi un loc? nu mai râdeţi că vă văd.luaţi-mă şi pe mine cu voi.de ce nu porneşte nimeni trenuleţul electric.

55

poem (cât se poate de) optimist

nu trebuie să scriu neapărat *ceva* trist
deprimant dar ce să fac
de dimineaţă n-am auzit ceasul
am alunecat pe gheaţă mi-am pierdut cheile
la chioşc se terminase laptele
şi pâinea a costat mai mult decât ieri
în plus m-am certat cu o colegă
vreau să scriu *ceva* plin de viaţă

să-l facă pe cititor să uite
uite s-a încurcat banda cu muzică franţuzească
la televizor nu se mai prind vreo cinci canale
din cauza zăpezii criminalul o duce bine-mersi
şi mai sunt doar zece pagini din carte
nu mai am algocalmin *s-a* blocat o clapa
a maşinii de scris „mâine va fi mai bine" scriu
apoi văd că am pus indigoul pe dos

56

a fost nevoie de riduri

a fost nevoie de riduri
dimineţi şi aniversări morocănoase
ca să înţeleg că nu voi scrie niciodată
poemul care să lase lumea cu gura căscată
să facă totul praf poemul-antinevralgic
poemul-mantie de ploaie poemul-balsam
poemul *care* să demonstreze *ca* nu sunt
aşa cum sunt (anti-,ultra-,-ică,-ată,-antă)
poemul *care să salveze* pe cineva de la moarte
poemul pentru care cineva să-şi dea viaţa
să-şi lase părul lung
nici măcar nu voi muri pentru cercurile mele
totuşi nu le atingeţi sunt bucăţi de carne vie
dinţi dureroşi care mai mestecă feliile gri
plămâni care inspiră funingine şi dau afară nicotină
nu voi scrie niciodată poemul
care să-mi redea râsul din copilărie
desenez liniuţe şi bastonaşe
arunc piatra dintr-o căsuţă în alta
sar într-un picior
şi îmi închipui că merg
•

57

nu mai scriu

nu mai scriu
ţin în braţe un copil mort
fără să cred fără să ştiu de ce
nu mai scriu
zmeul a răpus blânda ciută
şi a împărţit-o câinilor
nu mai scriu
nimeni nu-l ajută pe bătrânul orb
să treacă strada
nu mai scriu sunt copilul mort sunt zmeul sunt bătrânul orb

58

pe când coboram

întâi entuziasmul apoi sclipirea din ochi vârsta care nu se satură să-ţi pună piedici apoi cuţitul de dimineaţă numit realitate
câinele bătut se întoarce
fracturile se vindecă rănile se închid până la urmă

hăul din inimă nu nu
r
59
dacă vii singur
poemul nu-ţi deschide decât dacă vii singur
cu hainele de acum zece ani şi pantofii de aceeaşi culoare
poemul nu te lasâ să spui „bine" *ca* răspuns
la o politicoasa întrebare
şi sa gândeşti „oare cât o să mă mai doară"
el nu te lasă să stai cu capul în nisip expunându-ţi penajul
„şi cum o să mai dansăm" îţi spui cu coala tot albă
lenevind în hamacul legănat de micile suferinţe
cu care te-ai împrietenit
-să pictezi *sa* pictezi să termini mai *repede* tabloul
cu tine fără urechi să-l arăţi mai *repede* cuiva
doar doar vei fi recunoscut-
ai *scris* şi despre copilul desculţ în seara de Crăciun
şi despre câinele vagabond şi despre lucrurile pierdute
pe care memoria le scuipă ca pe coji de seminţe
şi atunci de unde lipsa de aer certitudinea că se poate
întâmpla ceva şi mai rău „maintenant â nous deux"
spune ecranul electronic şi realizezi că de fapt
ai vrut *sa* spui altceva totuşi nu ştergi
poemul nu-ţi deschide decât dacă vii singur
corect îmbrăcat în cearşafurile proaspete ale insomniei
60
din întâmplare
azi mi-am propus să fac numai fapte bune
să mă comport corect
să nu ridic tonul
-o fi şi asta o soluţie domnii aceia în negru
poate ştiu ce spun-
n-am înjurat ceasul nici cafeaua dată în foc
nici bluza mea preferată şi necălcată
i-am dat bună dimineaţa şi zece mii primului cerşetor
n-a mulţumit avea o privire rea
am aşteptat la semafor deşi la ora *aceea*
nu trecea nici o maşină am dat doar note mari
a fost o zi teribil de lungă seara a venit foarte greu
la ora asta mă simt *ca* o ţintă din tablă ruginită
în *care a* tras săgeţi cine-a vrut
nu mă simt mai bună mai aproape de cer
nu mi-au crescut aripi moi albe de înger
inima nu-mi bate mai tare în piept
doar ordinul tristeţii clasa întâi
61
o *excursie* în străinătate
bună ziua suntem de la firma „desert d son"
vă felicităm este ziua dumneavoastră norocoasă
aţi câştigat o excursie în străinătate

trebuie doar să cumpăraţi acest cactus
să îl iubiţi să îl mângâiaţi de câteva ori pe zi
când va face flori albe şi roşii vi se va face sete
soarele vă va arde în creştet
veţi simţi nisipul în nări
vă veţi îmbolnăvi poate de o febra necunoscută
vă felicităm
aţi câştigat o excursie
în străinătatea inimii dumneavoastră
62
teorema
sunt lucruri despre *care* mi-am propus
să nu mai scriu niciodată
moartea tatei
prietenii morţi sau vii dispăruţi
plânsul care îmi umflă pânzele
mie corabie în derivă plutind spectaculos
să nu mai scriu niciodată despre tot ce înseamnă viaţa mea dedusă prin reducere la absurd
63
ofertă fara *cerere*

subsemnata letiţia Mea
de profesiune incerta
studii corespunzătoare
tricotez
armuri din pânza de păianjen
numai cu comanda fermă
64
factura pentru ploaie
azi am primit factura pentru ploaie
şi multe scrisori de la cititori
ei vor sa ştie daca metafora
e un fel de traforaj sau alta afacere de familie
şi ameninţa *ca* nu se vor lasă traşi pe sfoară
am răspuns cu un nou poem
explicit intitulat „poem"
am plătit factura pentru ploaie
funcţionara mi-a dăruit
o umbrelă din partea firmei pentru fidelitate
iarba e galbenă de multă vreme
65
ce-i aia poezie
pentru Carmen şi Bogdan Kilkus
m-a întrebat băieţelul din vecini
în timp ce încerca să stea drept la masă
poezia e o chestie grozavă crede poştaşul

care mă respectă are mai nou o geantă specială pentru mine
cu reviste mandate şi scrisori de la prietenii poeţi
care au şi ei poştaşii lor
poezia e un pretext să nu faci nimic
să stai în fotoliu şi să spui că lucrezi
ar spune mama
nu ştiu de ce asociază poezia cu ţigările
factura de curent electric şi venitul târziu *acasă*
uneori cred că-i pare rău
că *n-are* cine să mă *dea afara* din poezie
eu mă folosesc de ei *ca* să nu recunosc
că nu ştiu prea bine ce fac de ce
de ani de zile o fiinţă ciudată fără nume
vede aude respiră în locul meu
trenului meu i-a fost ataşat un vagon de *clasa* întâi
camerei mele i-a crescut o mansardă tapetată cu ciocolată
eu m-am săturat de poezia despre poezie
de poezia despre poeme chinuite plicticoase poeme pe cai
albi
poeme comme ii faut şi de altfel în pagina asta
nu e loc pentru pumnal şi mâna încleştată
pentru *rana* şi *carnein* curând va fi dimineaţă
îmi pun ochelarii pe-ntuneric *încerc* să văd dincolo
să strig ceea ce prietenii dispăruţi mai aveau de spus

66

în locul meu

cafeaua stă trează ţigara respiră mâncarea mănâncă somnul doarme poemul urlă în locul meu

67

despre trecut

noi ne despărţim de trecut măturându-l sub pat de acolo el scoate colţii dă în foc sapă tunele în care vor cădea şi aceste rânduri rana se cicatrizează deşi nu vrem
noi ne despărţim de trecut măturându-l sub pat
îl aranjăm în clasoare
româneşti străine *rare* filate colite
apoi facem schimb
trotineta ta pentru patinele mele
discul cu Beatles pentru bricheta cu benzină
cărţi fotografii obiecte dedicaţii comparaţii
noi ne despărţim de trecut măturându-l sub pat
între ceea ce a fost şi *ceea ce* va fi stăm pe loc
încremeniţi nehotărâţi
în căutarea ploii din anul naşterii noastre
în căutarea ursuleţului primit în dar la cinci ani
(ce contează că nu mai are ochi şi urechi)
în căutarea zilelor pe *care* le-am crezut fericite

noi ne aruncăm în trecut atât de puternic
încât el devine viitor
strânsoarea degetelor noastre slăbeşte
vrem să înţelegem ne înverşunăm măturam
între „ieri" şi „mâine" doar această insulă pustiită de noi
68

lucrurile de care ma tem (II)

am să mă trezesc într-o bună zi
fără să fi visat nimic
bine dispusă şi sigură pe mine
cu planuri şi soluţii pentru toate problemele
neîncrederea nu va mai roade ca viermele
voi fi un fruct stropit cu insecticid
o rotiţă dintr-un angrenaj eficient
voi fi mestecată de marea maşină fără să simt
ehei viaţa e frumoasă voi spune pe deplin convinsă
n-am să mai plâng gândindu-mă la tata
voi repeta *ca* toţi ne ducem într-o zi
voi fi socially correct
voi face numai lucruri cu rost şi semnificaţii adânci
cine ştie dacă am sa mai scriu
ocupată cu lustruitul imaginii mele
voi *aseain* sfârşit prieteni mulţi mulţi
ei îmi vor aduce de ziua mea aparate electrocasnice
să-mi uşureze munca să-mi rămână timp
pentru lucruri mai importante retuşarea promovarea
ideilor mele bune de dat exemplu tinerilor în formare
voi fi înconjurată numai de lucruri utile
voi avea planuri zilnice lunare anuale
pe *care* le voi urmi cu înverşunare după grafice
nu voi pierde vremea
mă voi culca devreme mă voi trezi devreme
am să mă trezesc odihnită după somnul fără vise
voi avea o familie întocmită pe principii sănătoase
şi ocrotită de statul român
69
un cabinet de planning îmi va orienta cariera
voi fi femeia de *succes* a începutului de mileniu
ehei poate într-o zi nu o să-mi mai pese
de animalele de pe străzi poate n-o să mai plâng
n-o să mai ştiu singurătatea
aclamată cum o să fiu de mulţime
poate că ziua *aceea* nu e foarte departe
ce pot să fac cum să mă apăr cu scutul meu de cârpe
cu armata mea de păpuşi de pluş
mi-e foarte frică simt că începe
astă-noapte nu am avut nici un coşmar
azi nu am simţit nevoia să-mi rod unghiile
să-mi pocnesc degetele
nu am fumat prea mult mi s-a părut normal
tot ce au spus cei din jur am fost de acord

mi-e foarte frică dar să vină odată
gheara mea din stomac oamenii fără cap
grifonii şi stârvurile care-mi locuiesc somnul
cu asta mă descurc mai uşor

70

returul nu se joacă

m-am lăsat în urmă fără părere de rău
între mine şi mine am aruncat atâţia piepteni perii oglinzi
încât nu mai e loc de nici o poveste
până şi zmeul pare un băieţel cuminte
lângă mine au explodat toate întrebările
mi-am cules degetele de pe jos şi nu am răspuns
pentru că tandru e culcuşul singurătăţii sau poate nu
oricum dimineaţa vine acum în altă parte
pentru că nimic nu a fost spus până la capăt
rătăcesc printre f inaluri posibile soluţii
nocive şi necesare precum cafeaua de dimineaţă
din zaţ se ridică plante carnivore mândreţea speciei
petalele îmi acoperă ochii
sunt fantoma castelului meu de nisip nu speriu pe nimeni
unul dintre noi va pierde unul dintre noi va trăda unul dintre noi va muri niciunul dintre noi nu a fost aici niciunul dintre noi nu e vinovat aruncaţi zarurile din nou
am ştiut pe de rost o frază foarte lungă
acum nu mai înţeleg nici un cuvânt
am încercat să găsesc capătul uriaşului ghem
aşa mi-am pierdut numele şi părinţii
în camera mea luminile se sting pe rând
rănile mele nu mai sunt un prilej de laudă ele chiar dor
71
aşa că stau cuminte şi privesc pe geam
ca să-mi uit toate visele *încă* un pas cum să-mi fac loc
prin gelatina asta care se umflă *ca* floricelele de porumb
o voce îmi şopteşte să gândesc pozitiv şi eu aştept
în borcanul cu etichetă indescifrabilă de pe ultimul raft
nimeni nu ajunge până acolo
fără chef inutil scriu cum fac gimnastică
versuri *ca* nişte timbre *care* nu se lipesc pe scrisori fără
destinatar
72

cartea mea

ehei cartea mea cartea mea
cin să te mai citească şi pe tine
cartea mea cu prefaţă din şerveţele parfumate
cartea mea scrisă pe bilete de bancă
verzi roşietice albastre din ţări
care au luminiţe la capătul tunelului
(ba chiar şi în tunel)

cartea mea care se oferă odată cu meniul
în marile restaurante sau la supermarket
dacă ai cumpărat cât puteai duce
cartea mea cu pernițe cu ursuleţi
în colţul paginilor dacă totuşi vă apucă somnul
cartea mea cu pliculeţe de cafea şi ţigări între rânduri
ca să nu întrerupeţi lectura
cartea mea desăvârşită tu care ştii atât de bine
să găteşti să calci haine să cârpeşti şosete
ehei *cartea mea* cu electricitate apă caldă
cablu telefon şi pat dublu cartea mea cu mersul trenurilor
confort unu şi internet cartea mea rozalie
ca urechiuşele căţeluşilor
cin să te mai citească şi pe tine
cartea mea eu sunt coperta ta dacă asta
te încălzeşte cu *ceva cartea mea*
mai lasă-mă dracului în pace

73
ştirile de seara
ziua se termină ca o lungă convalescenţă
pe toate posturile o singură ştire
moartea mea timpurie după o îndelungată suferinţă
cu inima zdrobită de durere alături de familia îndoliată
sunt prietenii mei puţini şi plictisiţi
e o zi de toamnă preotul vorbeşte în silă
nimeni nu poartă negru pentru că n-au
pentru că nu-i avantajează „am la ea două cărţi
şi un CD.cum le mai iau eu acuma înapoi." "nici măcar
n-a venit anul ăsta la ziua mea.nici telefon nu mi-a dat."
„de trei luni mi-a promis o cronică.şi ce dedicaţie mişto
i-am scris."mortul nu se răsuceşte
eu pun de cafea sting televizorul
câinele meu tot urlă a pustiu
telefonaţi bă careva
74
întâlniri
cu monezi
de una două cinci centime
cerşetorul din acel port al sudului
a cumpărat mâncare pentru câini
l-aş fi îmbrăţişat
altcândva poate l-aş fi iubit
n-am îndrăznit niciodată să-i dau bani
doar ţigări
n-am încercat să ma împrietenesc cu câinele
un rottweiler plictisit cu zgardă din bănuţi argintii
n-am îndrăznit să-i dau sandvişul meu
nu ştiu de ce
cred că m-ar fi refuzat

mă gândesc la ei
aşteptând să mă strigi pe nume
nu te mai aud
:
"

75

atelierul

în camera întunecoasa rece
cu degete amorţite scrii
despre ocean despre soarele
luminând chipuri necunoscute
şi de *aceea* familiare suportabile
un *no man s landde* unde încep toate drumurile
acum doar înapoi
caroserii motoare ulei
un câine căruia tocmai i s-au luat puii
mugetul sirenei invadându-te
scrii despre *ceva ce* nu va fi
oraşul tău *care* să fie acela
zgomot de fier pe fier
muzica în distorsiune înaintea zorilor
ochii văd cu greu în zare
mâna se-ncleştează pe marginea mesei
noi nu am apucat să fim
am pierdut f ara *sa* jucam
aceasta a fost doar prima noastră viaţa
nimic nu s-a sfârşit
pentru *că* vânarea licornei nu a început
doar ne-am ascuţit armele
am înşeuat caii
am asmuţit ogarii
şi licorna şi-a dat sufletul
acum peste rândurile astea
cuminţi animale de casă
umbra tot creşte

76

frigul

care a îngheţat primele flori
frigul în care şi plânsul e iască
de unde vine
chiar din vizuina ta frigul
înecând orice cuvânt
înăbuşind orice pas
cum ar fi un început o desprindere
în zori urletul
dimineaţa te mătură
de pe un mal pe altul

deschizi robinetul
zgomotul străbate cele zece etaje
sâmbăta gâlgâie vesel
îşi dă drumul

77

noaptea în balcon

oraş străin
la picioarele tale
macarale excavatoare
clădiri de sticlă şi metal
focuri de smoală
ar fi atât de uşor să cobori
din nou să te scalzi în lumina farurilor
totuşi mai scrii
scrisori la *care* nu se poate răspunde
cu degete îngheţate
rana din piept îţi şopteşte
că ai putea porni
acum în puterea nopţii
pe urmele câinelui vagabond

în reţea

singurătatea te-a făcut să-ndrăgeşti
până şi tăblia mesei
de care îţi rezemi capul
ea te răsfaţă
ţi se dăruie-ntreaga
pândeşti ecranul
„pas de nouveau(x) message(s)"
reţeaua îţi pune dinaintea ochilor
oferte atrăgătoare vacanţe obiecte de lux
un hăţiş în *care* cuvântul prietenului s-a rătăcit
cei duşi sunt toţi acolo
din nicăieri vorbindu-ti
nu auzi nu poţi citi
şi hăul se lăţeşte în cutia poştală
până când până când
să cerşeşti tandreţe
primim doar ceea ce nu mai aşteptăm
îţi spui
creangă uscată în hohotul toamnei
pe geamul închisorii de sticlă mai scrii
micile tale adevăruri
mereu citite pe dos

78

79

din urmă

nişte pachete cu cărţi
scăpate de mutări

bătrânul câine de pluş caiete de şcoală
rucsacul roşu cu cadru
declicuri pe atunci trăia tata
ce-ai mai putea spune
prin fumul ţigării acel foc
am îngropat jarul şi am plecat
fiecare în altă parte
în aer mai stăruiau poeme aproape materiale
plouă acum
peste piaţa de vechituri
care a devenit viata ta

anotimpuri

plouă în fundal se văd nişte rufe puse la uscat
e o vreme de scos toţi câinii afară
mă aflu şi eu în treabă pe-aici
să văd cum renaşte natura la viaţă
cum se întorc păsările din ţările calde
cum completează prietenii formularele mici şi mari
stau pe o terasă goală pe un scaun ud
rumeg tot felul de drăcovenii
tutunul miroase a mucegai
cafeaua *are* gust de leşie
şi eu prea mulţi ani
al meu e oraşul
talpa sandalei se afundă-n asfalt
s-au dus cu toţii încotro le-au ajuns banii
mai sunt pe aici doi ţipi *care cerşesc cafea*
ăia serioşii în cămaşă cu mânecă scurtă şi cravată
unul *vrea* să-mi încheie o asigurare pe viaţă - pe viaţa asta?-
gunoierii restanţierii pompierii plus unul care vrea
să-nf iinţeze un cenaclu am *avea* de ce să dăm cu var
mă gândesc cât s-au străduit cu toţii să mă facă om
mi-au dat ulei de peşte şi o educaţie nu ştiu cum
m-au dat la şcoli eu nu am opus prea multă rezistenţă
am trecut stângace prin acea lume fără ciocolată
fără fructe tropicale şi muzică străină
ce de ocazii mi-au oferit coapte doar să le apuc cu mâna
frumoase rotunde şi goale ocazii ca mingile de ping-pong
ocazii afurisite eu am rămas pe loc cu blugii roşi

cu guma de mestecat *ca* cimentul nu sunt prea mândră
oare de ce nu mai înţeleg chiar nimic
pe terasă aştept *sa* se-ntâmple *ceva*
tutunul miroase a mucegai
cafeaua are gust de leşie
şi eu prea mulţi ani
stau aici ascunsă în haina tatălui meu mort
nimic nu mai e cum *era*
nu mai îmi e frică de noaptea mea

ce-ar mai fi de făcut
sunt o broască ţestoasă
peste *care* tocmai trece un camion
nu spun nimic nu protestez
dragi cititori mă bucur că v-aţi făcut timp
să mă ascultaţi până la capăt să asistaţi
la vânătoarea de licurici
- am văzut cum vă rodeaţi unghiile
cum dădeaţi din picioare cum vă uitaţi la *ceas-*
a fost un spectacol irepetabil
ca tăierea unui copac
ca o decapitare
întoarceţi-vă acum la treburile *voastre*
timpul înseamnă bani dormiţi în continuare
ISsaţi-mă pe terasa mea
cu cafeaua cu ţigările cu anii mei
82

terase

„Există doar posibilitatea de a şi de a intra într-o zi în joc, - daria periferia jocului, acolo unde nu există decât şi nobila inutilitate"
Mariana Marin, *4 şi jumătate*
„Apoi cafeaua cu zahăr şi lapte, sandwich-uri, punga cu tutun,
maşina de scris - lucruri obişnuite pentru compromiterea zilei."
Călin Angelescu.Ex
84

1. OSELECT

vant.scaune roşii.din metal.pe strada Saint-Ferreol.am ieşit să-mi cumpăr pantofi.nu e o stradă pentru un poet din est.nici un mail.nici un telefon.l-am visat pe tata.axiomă:când totul se duce de râpă nimeni nu te poate ajuta.a doua axiomă:nu poţi ajunge singur la mal.e nevoie de exemplu de o minge rătăcită în care să şutezi cu toată forţa.sau de o pălărie înflorată căzută în mijlocul străzii de la etajul patru.să-mi numesc volumul "terase".terasele unde aterizez terif iată.vis cu Călin.felul în care privea cerul acum şase ani la Corabia,ştia că va muri curând.şi nu-i pSsa.corolaratunci când nu sună nimeni să scoţi telefonul din priză.să scrii fără să mai aştepţi nimic."Ne buvez pas idiot, buvez engage.The Taste of Freedom".cumpăr ultimul Scorpions.Tokyo Tapes".

2. LA SAMARITAINE

toate lucrurile importante trebuie începute miercurea.aşa spunea bunicul.azi e joi.nu mai pot deci să mă apuc de nimic serios.de exemplu să-mi încep romanul.să mă las de f umat.să fac gimnastică.e momentul să glosez din nou în marginea singurătăţii.o recunoşti de departe.fragilă şi puternică precum grăuntele de nisip.nu poate fi zdrobită decât cu lovituri de ciocan.cred că am mers pe o plajă.pantof ii îmi sunt plini de nisip.nu mai iese afară.îi cer chelnerului pentru a doua oară paharul cu apă.înăuntru e cald.o căldură uscată.nesănătoasă.eu sunt afară.nu trebuie *ca* cineva să-şi dea seama.singurătatea miroase a câine ud.
85

3. UNE TABLE, *AU* SUD

aştept o scrisoare *care* nu va veni niciodată.pentru că nu va fi niciodată scrisă.între anul naşterii tale şi cel al naşterii mele au aglomerat războaie revoluţii sinucideri colective.cum să treci cu buretele peste toate astea.între oraşul tău şi al meu există fluvii munţi câmpii pe care nici cele

mai mari păsări nu le pot traversa.aşa că stau aici şi aştept scrisoarea ta.aş vrea sa pui în ea o picătură de rouă două boabe de zmeură trei frunze de arţar.dar oboseala vântul din nord au transformat *cerreaa* în cărbune.eu aştept în continuare.în curând voi *aea* patruzeci de ani.adresa mea este aceeaşi.poştaşul îmi aduce ziare în *care* fotografia ta nu mai seamănă cu cel pe *care* l-am cunoscut.o aşez în sertarul unde se află şi fotografia mea din ziua în care am împlinit optsprezece ani.e o pereche *aşa* de f rumoasă.tu şi cu mine, nu mai ştiu.cutia neagră a avionului prăbuşit nu a fost găsită.

4. IRISH PUB

duminică dimineaţa.lume destul de puţină.toţi şi-au făcut planuri pentru week-end.în afară de mine.beau cafeaua.cred că sunt prima clientă.fac două fotografii cu portul.mai degrabă din conştiinciozitate.acasă va trebui să povestesc.să mă laud.să ascund suferinţa fără ţară.mă gândesc la tine atât de intens încât mi-e imposibil să cred că asta nu te transformă oarecum.că roşeşti, de exemplu.sau că sari de pe scaun şi te uiţi la fotografia mea.nimic din toate astea nu se-ntâmplă.cum să traversez

ziua asta enormă.m-am săturat să mă joc de-a turiştii.de-a scriitorul.intelectualul venit să se adape la marea cultură.mi-ar plăcea să văd expoziţia de câini din parcul Chanot.Vase rare şi necunoscute".e prea departe şi metroul ăsta nu-mi place.plătesc şi mă ridic fără să ştiu prea bine încotro merg.soarele de februarie e crud.mă-ndrept spre studio.o *să-ncerc* să fac pace.e duminică.e slujba.berea e fără alcool.

5. BRASSERIE DES TEMPLIERS

vin aici a treia oară.pentru că oamenii sunt amabili.surâsuri pentru douăzeci de centime.mi-am câştigat dreptul să-mi scot textele din geantă.lh restaurant nu se scot texte."scot deci textele şi încerc să aleg două pentru "Cahier du Refuge".nu mă pot împiedica să citesc fragmentul pe *care* ţi l-am trimis şi să-mi imaginez cum ai citit tu toate astea.dacă ţi-a apărut imaginea mea.surâsul.felul meu de a-mi trece mâna peste frunte sau *ceva* de genul acesta.nu pot să ştiu.ţi-am păstrat câteva bucăţi de cicocolată din cafenelele din Marsilia.nu ştiu de ce îmi amintesc ziua în care am colindat toate magazinele ca să-ţi găsesc un vaporaş de plastic pentru baie.şi vânzătoarea:"pentru ce vârstă?" "45".toatS lumea mă invidiază.ce văd.ce mănânc.muzeele.magazinele.şi eu nu fac decât să-mi umplu plămânii cu aerul acestui oraş *ca* să pot sufla uşor în jurul tău când îţi va fi f rig."Air de Marseille".

6. LE PERRIN

aici cafeaua e mai ieftină.e plin de chiştoace pe jos.nu îmi place.mă odihnesc înainte de a face cumpărăturile.astăzi, nu pot să ma plâng.un telefon."nu închideţi, un corespondent vrea să va găsească".nu m-a găsit.îmi place să-mi imaginez că cineva a vrut să-mi audă vocea.privesc masa negustorului de fructe de mare din faţa mea.ai fi vrut să mănânci.oare timpul dinaintea noastră va fi mai lung decât cel pe care l-am trăit?aici poemul sau micuţa proză iese să ia *aer* şi mă lasă să scotocesc prin buzunare după mărunţiş.doi ţipi pe trotuar vorbesc româneşte.nu mă atinge deloc.nici o nostalgie a ţării.ţara mea este masa aceasta pătată de cafea de care mă reazăm *ca* să mă gândesc mai bine la tine.

7. *CACTUS*

muncitori.tipi care vând ţigări cu 2 euro 50.nici o femeie.dar cafeaua e bună.am cumpărat câteva cadouri pentru prietenii mei.mă gândesc la tipul *care a* spus *ca "a scrie* este mai întâi un eşec în planul acţiunii".încerc să-mi număr acţiunile reuşite.prea multe degete.înseamnă că am eşuat în poezie.îmi place.e bine."a acţiona" sună găunos.oare te-am întâlnit, pe tine, în viaţa reală sau în eşecul acesta de a scrie?nu e nici o diferenţă acum.beau cafeaua.mai comand una.aprind a treia ţigară.plătesc.acţionez.mi-e puţin rău.oboseala.lipsa de aer.asta e deja "a scrie".

8. LE VIEUX PORT

toată dimineaţa am avut în cap un vers din coloana mea sonoră."first cut is the deepesf.cand mi-am dat seama pentru prima dată de non-sensul general?"are sens, dar e interzis", ar spune poliţistul.prietenii mei cei mai buni sunt morţi.astăzi am simţit că pot aproape să-i ating.în acest oraş, un gust de Thomas Mann.doi ţipi la masa de alături.se uită la mine.asta mai lipsea.beau cafeaua.o singură bucată de zahăr.ceşti prea mici.plătesc. e prea devreme să mă întorc.prea târziu *ca* să fac ceva cât de cât inteligent din ziua asta.mă voi opri la o altă terasă.voi lua o altă caf ea.încercând să descriu boala.nu *ca sa* mă vindec, ci ca să ştiu exact de unde vine vântul care mă îngheaţă."o zi bună, doamnă".

9. LA PLANETE

aşteptând să vină cafeaua mă gândesc că mi-am petrecut viaţa dialogând prin texte.n-am avut niciodată curajul să spun oamenilor ce gândeam.ce voiam.eu îţi dau poemul meu tu mi-l dai pe-al tău.ştiu un medic care *ar asea* un nume pentru asta.nu am nici *cea* mai mică idee despre ce voi face când mă voi întoarce.nu pot imagina nici o continuare.mă mulţumesc să privesc cerul care are aici o altă transparenţă.stările pe *care* le traversez de-a lungul unei zile sunt la fel de diferite *ca* şi calitatea luminii care scaldă portul de dimineaţa până seara.nu atât de vizibile.youll *never* count your money when youre sittin at the table.jucător ghinionist.îl rog pe un bărbat de la masa vecină

să-mi facă o fotograf ie."zâmbiţi." îmi spune.zâmbesc şi-mi dau seama că toată ziua nu am făcut altceva decât să mă gândesc la tine.tu eşti peisajul frumos pe care fotograful îl *are* în magazin.oamenii vin să se fotografieze.şi pleacă.peisajul rămâne acelaşi.

10. TOUT VA BIEN

asta nu.nu intru.nu ma las dusă de nas.

11. LE PETIT PERNOD

când eram mică, spuneam adesea "hai să facem ceva".dupa ce epuizam toate jocurile.cel mai adesea era *ceva* rău.şi sfârşea rău cel mai adesea.ultima dată am scris pe uşa blocului "vând pepeni.ieftin.apartamentul 5." vecina de sus nu a apreciat.începe să-mi lipsească imaginaţia."hai să facem ceva" îmi spun şi lansez surâsul numărul 7 către bătrânul de la masa vecină.îşi opreşte o clipă privirea asupra mea şi se întoarce apoi în trecut.dacă peste o sută de ani cineva ar *vrea* să-mi reconstituie viaţa după un singur element, *care ar* fi acela?nu manuscrisul tot nepublicat.nici fotografiile.nici scrisorile.poate felul meu de a strivi ţigările *ar* spune multe despre mine.divagaţie.să visezi f rumos.oriunde ai f i.eu voi *încerca* şi în *seara* asta să scriu senin precum copiii *care cred* în Moş Crăciun.să găsesc cuvintele în jurul meu ca pe nişte frunze uscate toamna în pădure.îţi voi citi apoi cu voce tare.chiar dacă nu eşti aici.cu inima deschisă.fără teama de a semăna cu o fotografie

mişcată.toate astea îmi sunt atât de străine încât o iau de la capăt.

12. LHIPPOCAMPE

jumătate cal.jumState peşte.masculul cloceşte ouăle.Chris Norman."one more nighf.asta era pe vremea când mai credeam.speram.aşteptam întâlnirile capitale.cărţi.bărbaţi. ca şi cum aş fi avut toată viaţa înaintea mea.ca să reiau.ca să corectez.poate tot acest timp n-am făcut decât să caut pe cineva de *care sa* ascult.mi-am schimbat stiloul.numai negru.chelnerul e arogant.îmi face o favoare.binevoieşte să vină cu caf eaua.există oameni care mă citesc aşa.şi eu care mă dau pe mâna lor ca şi cum toată viaţa mea ar depinde de asta.nu am cunoscut aceiaşi oameni.nu am avut aceiaşi prieteni.nu ne-au plăcut aceleaşi cărţi.aceleaşi cântece.nu joc bine tenis.poate nu sunt pentru tine decât soluţia minimei rezistenţe.opreşte-te, o iei razna.schimbă masa.try another game.

13. LE 6RAND COMPTOIR DE PARIS

mi-am închis limba într-un dulap şi am început să-mi trăiesc noua singurătate.lingvistic înrudită cu a mea.o singurătate cu gramatică mai *grea.care* dă spre mare.frumoasă *ca* un manechin inaccesibil.de neîmblânzit.dificil de descris.aşa cum e dificil de scris un poem despre iubirea împărtăşită.să-mi regăsesc mai întâi vocea deasupra strigătelor copiilor de pe stradă.flacăra apusului ţese

imaginea ta pe zidul casei din faţă.mă regăsesc în sfârşit în faţa mea însami.nu îmi place ce văd.încerc să-mi amintesc ce voiam când aveam douăzeci de ani.peste imaginea aceasta s-au suprapus gesturi întâlniri ratate.straturi de funingine.vocea ta se ridică deasupra unui cântec din care nu înţeleg toate cuvintele."ai încredere în mine.totul va fi bine." dintr-o dată îmi dau seama că acest poem nu *are* sfârşit.aşa cum e imposibil să mă întorc înapoi.pe vremea când trandafirul mirosea a trandafir.când a-ţi fi sete însemna a-ţi fi sete.ce traduc cuvintele mele dezlânate.FRICA."să-ţi fie frică de cuvântul poet.el e un fel de domiciliu forţat de unde nu te mai poţi întoarce niciodată între oameni." spunea M.M. a murit.am avut întotdeauna o ezitare *sa* spun că sunt poet.tatăl meu ar fi vrut să am o meserie onorabilă.opt ore pe zi.închis sâmbăta şi duminica.tatăl meu e mort.sfaturile pe care le-am primit sunt de ajuns pentru zece vieţi.în această pagină a pune capăt *hseamna a o* lua întotdeauna de la început.fără nimic sigur.poate doar durata acestei raze de soare care-mi urmăreşte cu încăpăţânare mâna care scrie.

14. LE SOLEIL

e deja un ritual.aleg un nume care-mi place în acel moment.apoi o masă.mă aşez.dacă se poate cu spatele la un zid.uneori scot o foaie şi fac note.acasă copiez.modific.astăzi mi-ai telefonat la ora 9.nu mai ştiu ce am vorbit.nu mai aveam ţigări.am ieşit.i-am cerut una lui Djouni.negustorul de legume."o duci bine, soro".a constatat.nu credeam că *era* aşa de evident.acum, în frigul

dimineţii de iarnă, bucuria de a mă gândi la tine şi *cea* de a scrie nu sunt decât una.e bine.eu nu scriu.nu fac decât să traduc ceea ce este prin *ceea ce* nu este.ceea ce nu mai este prin *ceea ce* nu este încă.mă recunoaşteţi cu uşurinţă.plutesc pe deasupra lucrurilor fără să mă opresc vreodată.car marea în găleata mea găurită.nisipul deşertului în buzunarele descusute.nu mă întrerupeţi.e în joc viaţa mea.

15. LE CANAILLE

e o terasă de seară la Cassis.sat de genul "să-ţi trăieşti restul zilelor".mi-ar conveni.tot ceea ce trebuie.vânt.mare.far pe care îl fotografiez.să dorm la soare şi să pescuiesc.să-mi cumpăr un labrador şi mai ales să nu mai scriu.cu ce *y-ar* deranja.impresia că acest loc m-a ales.astăzi, zi rotundă *ca* o bilă de sticlă.transparentă.cum să fac o terasă bună dintr-o zi perfectă.acum e vremea să mătur şi să aranjez scaunele.vârsta critică.chipul meu în zori.când mă-ntorc e prea târziu să merg să-mi verific cutia poştală.cine eşti tu, draga mea, fără mobil-calculator-internet-când-ai-tu-chef.îmi promit să revin la Cassis.avec ma gueule de meteque.

16. *CASA* - TORO - LUNA

terasă în Camargue.la Aigues-Mortes.impresia de a călători în timp.atmosferă de "Fragii sălbatici".locuri străine unde scriu aceleaşi lucruri.expoziţia lui M. le Maudit.în rezidenţă

şi el.am probat vreo zece pălării.am privit statuetele de lut.am plecat fără *sa* beau cafeaua.existâ oameni care trăiesc aici tot timpul.aşteptând *ceva* care nu va veni niciodata.mâ gândesc să-mi construiesc o casă foarte frumoasă.cu acoperişul din ţiglă roşie.cu ziduri albe.cu geamuri mari.o casă cu mult loc pentru cărţile jucăriile amintirile mele.o casă unde să poată locui toţi cei pe care-i iubesc.să plec apoi să-mi trăiesc restul zilelor în mica mea cabană din frunziş.în mijlocul pădurii.

17. LE VAUBAN

toată lumea aşteaptă ceva de la tine.să fii mulţumită.responsabilă.să nu respiri prea zgomotos.au făcut sacrificii pentru tine.ţi-au dat o educaţie.şi cine *ar* trebui să cunoască tremurul

frunzei uscate în vântul de iarnă.teama vaporaşului de hârtie în timpul fluxului.toată lumea aşteaptă ceva de la tine.şi tu pe marginea drumului te aştepţi.

18. LE CONTINENTAL

terasă la Figueras.păstrată în memorie până la Villeneuve de la Raho.muzică de ascultat noaptea pe autostradă.rulând cu viteză mare.bărbaţii care îmi strâng mâna.bărbaţii care vor *ca* eu să scriu.cei cu *care* pot să tac.ce caut?aceste terase sunt poate o fundătură.nu voi şti înainte să fi terminat.spaniola care îmi revine *ca o* muzică din copilărie.mă gândesc la profesorul meu de spaniolă de la

facultate.magazine închise pentru siestă.străzi pustii.nu sunt mai străina aici decât acasă.câte "acasă" inventate şi părăsitele cald.în România ninge.sunt un turist *aşa* cum trebuie.aparat de fotografiat la gat.rucsac.chelnerul uită comandafumar puede ser causa de una muerte lenta y dolorosa.pentru prima oară după mult timp vreau *ca* ziua să fie fără sfârşit.mulţumesc, Jean-Pierre.

19. LES VIEUX REMPARTS

terasă la Collioure.Jean-Pierre îşi pune cartea cu copertă albastră pe scaunul albastru.am avut impresia că îşi căuta amintirile.copacii, aici, par să spună o poveste.tânăra de la librărie credea *ca* România se află în Caraibe."sunt crocodili acolo?".Collioure îmi par un loc ideal pentru a te întâlni cu tine însuţi.dacă aş *avea* ocazia să îmi întâlnesc în sfârşit adevărata, veritabila viaţă nu aş recunoaşte-o nici de data *aceasa.aş* găsi cuvinte jalnice ca să mă ascund din nou.să rezist ispitei de a scrie că bătrânul câine orb sunt eu.să strâng dinţii pentru ca vocea plângăreaţă să nu iasă afară.sau să plâng.lacrima caldă *ar* curăţa aceşti ochi neputincioşi.care nu mai disting apusul de răsărit.

20. EL GAT NEGRE

terasă la Perpignan.după-amiază de februarie.am telefonat acasă.mă gândesc la mama.mă ascultă atentă când îi vorbesc despre mine.despre ce scriu.apoi mă întreabă brusc dacă m-am lăsat de f umat.prietena mea cea mai bună îmi vorbeşte

despre copiii ei.despre soacrâ-sa.despre soţ.când vreau să plasez un cuvânt îşi aminteşte brusc ca are de fâcut cumpărâturi.câinele meu închide ochii atunci când îl mângâLşi insistă să-şi pună botul pe obrazul meu.ceea ce nu îl împiedică să o şteargă rapid când se deschide uşa bucătăriei.şi eu mă prefac *ca* particip.că sunt atentă la ceilalţi.că mă implic.asta îmi dă iluzia că iau parte la marea armonie universală.între timp încerc să definesc cu cuvintele mele prietenia.bucuria.tandreţea.măşti de oxigen.în caz de incendiu spargeţi geamul şi săriţi.nu vă va prinde nimeni.

21. XXX

la Narbonne unde am schimbat trenul nu am avut timp să găsesc una.azi-dimineaţa la Villeneuve.Jean-Pierre îmi pregăteşte un rucsac pentru drum.pahar pentru suc.linguriţă pentru iaurt etc.sunt emoţionată.cafea pe o terasă fără nume din Perpignan.fotografii în faţa gării.centrul lumii.afişe Dali.apoi peronul.îi spun să nu stea până la plecarea trenului.senzaţia că *cesa* stă să-nceapă.ca de fiecare dată când iau trenul.nu pot citi nimic.vagon de fumători.privesc peisajul.marea.ca să-mi gravez totul în memorie pentru totdeauna.e bine.ca şi cum aş purta pulovărul tău gri.

22. LHIPPOPOTAMUS

fericită că m-am întors la Marsilia.că am veşti de la tine.merg pe stradă surâzând.terasa rămâne fără poem.

23. LA LOCOMOTIVE

întârziu în vechiul port.cu o foaie în faţa mea.caraghioasă *ca acei* autori care-şi pun pe copertă o fotografie din tinerete.cu un deget la tâmplă.să scrii în public e indecent.la masa de alături un tip cu capul ras.trecut de cincizeci de ani.jeans de catifea.clarks.citeşte Comte-Sponville.cu o îngheţată enormă în faţă.eu am făcut înconjurul lumii *ca* să mă aflu din nou în faţa aceluiaşi apus.să mă obişnuiesc să mi se spună "doamnă".chiar dacă citesc *tnca* benzi desenate.caf eaua *are* un gust de sare.marea nu spune nimic despre înecatul care sunt.

24. LE COLLINS

ea nu stă la locul ei.de altfel *ar* fi greu de spus care e locul ei.ea vrea întotdeauna mai mult.întotdeauna altceva.care nu-i e la îndemână.uneori plânge.nu ştie de ce.ea nu ascultă.nu e atentă.nu face decât după capul ei.seamănă mai mult cu câinii decât cu pisicile.se devotează.dacă o întâlniţi nu-i daţi de mâncare.nu-i spuneţi vorbe frumoase.atunci vă va iubi.vă va dedica poemele ei.ea a făcut *ceva* în viaţă.a spart geamurile.a alungat păsările.prietenii.ea nu e un stâlp al

societăţii.petrece ore întregi uitându-se în tavan.i se spune *ca are* toată viaţa înainte.nu-i pasă.face alte cercuri de fum şi spune că fericirea tâmpeşte.

25. LES CINQ PARTIES DU MONDE

se apropie primăvara.îmi beau cafeaua sub privirile oamenilor *care* încearcă *sa* omoare duminica asta.un bărbat care seamănă perfect cu *C.* în *afara* părului blond.şi dacă ne-am ridica împreună.în acelaşi timp.dacă fiecare şi-ar lua lucrurile.poveştile.trecutul.mai bine să lăsăm totul aici.chelnerul va *avea* grijă de ele.după ce va mătura chiştoacele.dacă am face o bucată de drum împreună.tot aici ne-am afla mâine.fiecare la masa lui.absorbiţi în contemplarea propriei vieţi.ce mai e de făcut.să punem o bucată de zahăr în caf ea.să amestecăm încet.să scoatem o ţigară din pachetsă o aprindem cu atenţie.apoi să dăm afară fumul.împreună cu greutatea a *ceea ce* am făcut.a *ceea ce* nu am f ăcut.şi regretăm în mod deosebit.apoi *să* plătim.să ne ridicăm.să împingem scaunul.să găsim un alt oraş.o altă cafenea.un alt oraş.o altă cafenea.să plecăm.să plecăm din nou.aşteptând o viaţă pe măsura noastră.cea adevărată.cea veritabilă.unica.despre care citim în cărţile bune.în care nimeni nu mai poate crede.

26. CAFE DES AMIS

e o cafenea fără *ierasă.aşa* cum eu sunt fără prieteni.cu toate că nu încetez să sper.dau bună ziua.ascult oamenii

vorbind.ma implic.dau tot ce am.timpul.cămaşa.oasele.şi iată că se apropie sâmbătă seara şi eu îmi şterg din nou de praf cărţile.pe care nu mai am nici un chef să le citesc.nu există nimic care să poată alunga gustul cinei pe *care* nu ai cu cine o împărţi.îmi spun "poftă bună" apoi *arunc* nişte firimituri acestei căţele pe care lumea *s-a* obişnuit să o numească "singurătate".deschid o sticlă de bere fără alcool.aprind o ţigară fără nicotină.îmi fac o cafea fără cofeină.mă gândesc la un bărbat despre care spun că-l iubesc fără să-l iubesc.viaţă fără viaţă.dimineaţă fără zori.şi iată că începe o nouă săptămână.voi încerca din nou să schimb *ceva.sar fără să* mă gândesc prea mult.căţeaua mă urmează.docilă.de aproape.

27. LE PETIT PERNOD (II)

mi-am petrecut toată viaţa aşteptând.mai întâi să cresc mare.ca să nu mai fiu obligată să mănânc tot.să-mi beau laptele.apoi am aşteptat: cafeaua.cartea capitală.pe Făt-Frumos.cuvântul potrivit.inspiraţia.revelaţia.nimic din toate astea nu a apărut.nimeni.acum părul a început să-mi albească.uneori mă dor oasele.stau pe terasa asta.fără prietenifără amintiri."ce-ai făcut cu viaţa ta" spune mama.hei, băiete, nota de plată.

28. LE PARISIEN

mai întâi trebuie să uiţi totul.adresa.numele.ee ai învăţat.ce ai vrut să înveţi.muzica îndepărtată din ţările pe care nu le

vei vedea niciodata.apoi poţi sâ te apropii.Domnul Poem doarme.mai ales sâ nu faci zgomot.sâ nu-l trezeşti.pentru *că* atunci îşi va lua bagajele şi se va duce pentru totdeaunatrebuie sâ tragi perdelele.ca sâ-i alungi coşmarurile pe care Ie-a avut.apoi *să* aşezi uşurel cafeaua alături de el.scrumiera.ţigârile preferate.şi sâ aştepţi.acum se trezeşte dar nu spune nimic.dacâ crede ca eşti prea singur prea disperat prea...prea... atunci îţi va vorbi.şi mult timp dupâ ce vei termina de transcris oţelul cuvintelor sale va tăia crengile uscate ale copacului pe *care* tatăl tâu l-a plantat atunci când te-ai nâscut.

29. *AVX* DEUX SINISTRES

chiar daca ne-am aşeza aici sâ ne povestim vieţile marele vapor alb *ar pleca fără* noi.totuşi ne amâgim.ne luam de mânâ.pronunţând formule pentru a conjura soarta.marele vapor alb se opreşte o clipâ.sirena sunâ.dar nu mai este loc.chiar daca nu e nimeni la bord.dâm din braţe şi spunem orice.în ploaie.inventâm scenarii.ratam una câte una zonele de sinceritate.marele vapor alb clipeşte din faruri şi se duce.învâluiţi în *ceaţă* pe chei ezitam.
"Evitaţi situaţiile asociate cu fumatul (cafea, aperitive...), evitaţi ispitele (aşezaţi-vâ cu nefumâtorii).Gâsiţi compensaţii pentru ţigara (hobby-uri, sport, activităţi culturale...)"(NiQuitin Clear 21 mg, dispozitive transdermice)
100

30. METRO CAFE

am chef sâ schimb *ceva* din ritmul acestei zile.sâ umplu vidul unde vine în fiecare dimineaţa sâ se cuibâreascâ frica.o duminica mai lunga decât un secol.duminica le scriu scrisori prietenilor mei dispâruţi.şi ei îmi râspund.oare îmi trâiesc viaţa mea sau pe cea a altcuiva.pe care-l urâsc.mi s-a spus *că ceea ce* scriu e straniu.pentru *că* straniu e tremurul care mâ cuprinde în dimineaţa aceasta când în biserici se celebreazâ viaţa veşnicâ.o viaţa jalnicâ.chiştoace.proiecte avortate.ziua aceasta e întotdeauna prea lungaduminica încerc sâ-mi alung aminitirile cum aş matura zâpada *care cade fără* încetare.nimeni nu va veni sâ-mi usuce lacrimile.duminica e aceeaşi pretutindeni în lume.frigul vine de foarte departe.frigul deşertului însorit.sâ dau cu paharul asta în zid.singurâtatea e poate micul gest de a scoate cheile din broasca pentru *ca* vecinii sâ poatâ intra mai uşor daca nu te-au vâzut câteva zile la rând.

31. LA SAMARITAINE(II)

poate *că e* un râzboi prea mare.e mai bine totuşi sâ te îneci în mare decât în bâltoaca zilnicâ.cutia mea poştalâ.nici mâcar spamuri.Im not reliable.trei ţipi la masa din faţa vorbesc spaniola şi surâd tot timpul.un anume gen de fericire, domestica, vâzându-mi mâna *care* aluneca pe hârtie.singurele mele urme.nu am copii.nu am decât doua cârţi.Moş Crâciun nu mai îmi aduce de mult decât reviste literare cu strigatele mele de singurâtate.totuşi nu mi-aş da viaţa pentru *ca* toata lumea sâ mâ citeascâ.astâzi am vâzut
101
din iU un bărbat care semăna cu tata.tentaţia de a-l urm.de a-i vedea chipul.de a-i vorbi.iartă-mă, tată.pentru că r ţi-am dezvăluit niciodată iubirea mea.o iubire care *cre* în mine în fiecare zi.fără să mai aibă obiect.îi cer chelpului un pahar cu apă."de îndată ce plouă, doară".surâd şi îmi dau seama că nu am nevoie de mare lucnca să merg mai departe.când să plec, băiatul îmi spurrAdiosIHasta luego!".vino, Sancho.

32..ES DANAIDES

beau cafea fără cofeina aşteptând amiaza.scriu *cea* sub privie curioase ale unui cuplu care vorbeşte de serviciu.nu mai T răbdare.mă ridic.mă uit la fructele de mare.apoi la revi.nU a apărut "Lire" pe martie.e douăsprezece fără douOici.fac câţiva paşi aşteptându-l pe Eric.apare.cu *nait* în buzunare.şi-a schimbat ochelarii.cafea. textpoemul lui pe *care* l-am tradus şi pe care îl revedem "npnnă.proiectele lui pentru anii următori.îmi pare foarte hotăit.apoi vorbesc despre mine.îndelung.cu sinceritatea Pe are o datorezi cuiva *care* nu te cunoaşte delofntelege.se implică.spune că i-au plăcut "terele".glumeşte."plecăm fără să plătim, ca de obico".altă cafenea apoi.cu dalele din ciment pictat.mă simtbine.ca şi cum aş purta o haină călduroasă şi US0QLEric

îmi împrumută o carte.când ne despărţim ne stratem mâinile.un cap de pod.un drapel în teritoriul inam.
102
33. LE TELEGRAPHE
Dragă Editură,
tu pe mine nu m-ai iubit.cu toate că ţi-am făcut curte de când eram adolescentă.pe atunci îmi spuneai că eram foarte tânără.că mai puteam *să* aştept.apoi mi-ai spus că nu *era* momentul.că nu puteai să-mi oferi decât un volum colectiv.cu alţi poeţi care nu erau de talia mea.căci vremurile erau grele.un volum colectiv nu era *ceea ce* meritam eu.am avut întotdeauna încredere în tine.te-am iubit *ca* pe mama.mai mult decât pe prietenii mei.care s-au dus cu toţii şi m-au lăsat să-ţi aştept scrisorile.îmi vorbeşti de fiecare dată despre anul viitor.despre marea finanţare pe *care* o vei primi de la guvern.sau de la Dumnezeu.şi-atunci, ce carte voi *avea* sper numai *ca* va fi una foarte groasă, în culori, cu arborele meu genealogic şi fotografiile strămoşilor mei.ale părinţilor mei.ale tuturor colegilor şi prietenilor pe care i-am avut vreodată.poate cartea asta mă va face să am din nou douăzeci de ani.e ultima mea scrisoare, dragă Editură.contez pe tine.pentru că ştiu că eşti o damă onorabilă care nu dansează cu oricine.
34. LE VIEUX PORT
în drum spre studio.cafeaua e bună.îmi merge mai bine.azi-dimineaţă am putut să mănânc.durerea de spate a trecut.am primit mesajul pe care-l aşteptam.am găsit PIF-uri vechi.CD-ul pe care-l căutam.cremă de castane.sunt îmbrăcată în negru.porta haina care-mi place.multe buzunare.am în cap un vers bun căruia îmi place să-i amân
103
continuarea.poate s-a schimbat ceva.mă simt bine.mă gândesc să mai cer o cafea.o tânără ţigancă.cu un copil în braţe."dă-mi *ceva,* doamnă"."de unde vii?" spun şi îi întind pachetul de ţigări aproape gol."din România", s-a făcut frig.
35. LHIPPOPOTAMUS(II)
privesc marea şi încerc să scriu un cântec de îmblânzit tăcerea.încerc să-i găsesc cuvintele de şaisprezece ani.în anul acela copacii făcuseră flori în ianuarie.tu ai ales să pleci.asta e tot.am aflat de moartea ta din ziare.aceleaşi pe care le luam din tipografie lunea seara *ca* să ne citim imediat poemele.nu ţi-am spus niciodată cuvinte mari.ele pot antrena uşor cataclisme.acum privesc marea.poate tu eşti la celălalt capăt şi aştepţi vaporaşele mele de hârtie.scrisorile pe care nu am încetat să ţi le scriu de atunci încoace.unde să găsesc cuvintele *care* ar putea să te aducă aici.de cealaltă parte a mesei.îmi amintesc felul în *care* îmi dădeai foc.ca şi cum doar tu puteai să o faci.ca şi cum *ar* fi fost ceva vital.trebuia să fie un cântec de îmblânzit o tăcere de şaisprezece ani.tocmai când vreau să-l pun pe hârtie chelnerul îmi aduce nota şi îmi *cere* să-i plătesc imediat pentru că are mulţi clienţi.aşa se-ntâmplă întotdeauna.o voi face altă dată.
36. LE REVERBERE
limba în care am pronunţat primele cuvinte e o limbă moartă.pentru că mort e copilul în lacrimile căruia se adăpau
104
fluturii.pentru că moartă este flacăra din ochii mamei mele.şi mort este tatăl meu care în această limbă şi-a strigat refuzul.nesupunerea.nimeni nu l-a ascultat.am iubit această limbă cu o iubire fără seamăn.cruda ca orice iubire.această limbă nu mai poate să-mi astâmpere seteanu-mi mai pot ascunde faţa în ea.daţi-mi o alta.ca să-mi strig durerea.o limbă în care să-mi pot plânge tatăl.şi, de ce nu, anii care mi-au trebuit *ca* să înţeleg.
37. LES OANAÎDES(II)
pe strada Canebiere.am trecut pe lângă piaţa de flori.am
avut chef să-mi cumpăr un yucca.f loarea pe care Leon o ţâra
peste tot şi pe care micuţa a plantat-o atunci când el a
murit.am cumpărat frezii.femeile care-şi cumpără flori.cele

care-şi întorc inelul *ca* să pară verigheta.zile trecute: 39.zile rămase: 49.coafeza senegaleză nu a vrut să-mi ia bani când a aflat că vin din România.am plătit totuşi.privesc în jur.alături, intelectual ochelari rucsac de pânză patruzeci de ani citeşte "Bertrams Hotel".pantof ii îl trădează.încerc să-mi imaginez o viaţă fără amintiri.doar briza dimineţii în vechiul port.printre oamenii fără nume fără ţara care fotografiază vapoarele.care e greutatea trecutului meu?să-l arunc în mare ca pe un lest inutil.ca pe bucata de ciocolată pe care o aduce chelnerul şi pe care nu o mănânc niciodatatotul e calm în mine.un războinic în faţa unei bătălii importante.să reiau totul de la zero şi să construiesc.să pictez apoi orizontul nesfârşit."Bate-te pentru scris" mi-a spus Jean-Rene.

38. BRASSERIE DES TEMPLIERS(H)

e ora trei.moment destul de dificil al zilei.mă gândesc să merg la Vallon des Auffes.apoi îmi spun că e prea târziu.chef să scriu.să termin ce am început.fără certitudinea că nu e un drum barat.îmi dau seama că am reuşit să am o Marsilie a mea.Marsilia teraselor.a librăriilor.oraşul pustiu la ora opt dimineaţa.ceaţa care învăluie portul searabucuria de a şti că există *hca* multe locuri de descoperit.iubesc acest oraş cu o iubire asemănătoare celei închinate cuiva despre care şti că va muri.un oraş pestriţ unde am încercat să-mi găsesc şi eu locuLşi ştiu că într-o zi acest oraş mă va iubi şi el.

39. LE CARIBOU

astăzi terasele vor întâlni lume.le e tare f rică.mă desprind de textele mele ca de o piele *care* nu mai îmi poate conţine corpul.fac paşi înainte.paşi înapoi.mă acopăr.mă descopăr.vorbesc despre mine.spun cu voce tare lucruri pe *care* nu am îndrăznit să le spun nimănui până acum.pe *care* nimeni nu le ştie.cuiva pe *cure* nu îl cunosc prea mult.cărţile sale.călătoriile.totuşi, impresia că vorbesc despre altcineva.de care încerc zadarnic să mă apropiu.senzaţia că ceva începe.să nu forţez lucrurile.înlănţuirea *care* m-a adus până aici.notez conştiincios *ceea ce* se întâmplă.ca un funcţionar.seismograf. *ceva* începcsunt gata.să nu mai fiu decât una cu această cadenţă simţită în toţi porii.acum trebuie să mă ridic şi să dau nume lucrurilorsă populez lumea.să găsesc un tipar în care să torn non-sensul.voiam să scriu o terasă foarte frumoasă pe măsura acestei după-amieze.ca o întoarcere acasă după o

călătorie plictisitoarcnu e totuşi decât un mic cerc care se formează la suprafaţa apei după ce ai aruncat o piatră.aruncaţi zarurile din nou.

40. LA TAVERNE DE CLUNY

drumurile se despart.legăturile se desfac.tocmai am dat dracului cinci ani din viaţa meagolul se umple cu imagini disparate.o pisică în vitrina unui restaurant.farfuriile sparte la restaurantul grecesc.un tip uşor ameţit într-un bar de periferie care voia să cinămîmpreunăfumez o havană şi *"încerc* să-mi shootez puţină energie.impresia că joc ruleta rusească cu şase gloanţe.aş avea chef să vorbesc cu un necunoscut.despre vreme.alegeri.fotbal.orice.sunt nerăbdătoare să ajung din nou în metrou.e un cuib.un tip cânta în spaniolă.la chitară.nimeni nu i-a dat nimic.aşa cum ecoul nu mai transmite acel "te quiero" jalnic.renunţ Ja pronume ca să obţin "quiero", vreau.ce vreau?un trenuleţ electric.un câine.o Harley Davidson.îmi vine să plâng.e voie.e deschis.

41. TERASĂ DE NOAPTE

la Paris pe care nu o mai regăsesc a doua zi dimineaţă.nu mai am metrou.prietenii mei îmi spun să nu-mi fac griji şi ştiu că nimic nu mi se poate întâmplaunul dintre ei a mers prin nori.ca şi mine.poveşti despre muntcşi certitudinea că trebuie să am şi eu un loc undevachiar dacă pentru moment nu e decât o strapontină în metroul *care,* de la Place dItalie, nu păstrează decât

străinii.japonezi chinezi italieni sud-americani.ascult.
107
vorbesc despre mine.povestesc lucruri despre ţara mea îndepărtata *ca* şi Lunamă scufund în zgomotul vocilor.ciocnesc pentru Jacques ale *cărui* poeme se afla pe zidurile metroului din Izmir.această noapte este doar o za.în înlănţuirea care duce altundeva.nu ştiu unde.nici nu încerc *sa* aflu.a trecut multă vreme de când umbrele nu mai m-au bântuit.apoi noaptea mă ia de mână.asta e.am trecut puntea.respir.

42. *TABAC* CAFE DE LA 6ARE

din Rouen.tocmai m-am despărţit de Marie-Do şi *Frangoissunt* deja nerăbdătoare să-i revăd.mă simt foarte uşoarăam cu zece *ani* mai puţin.înaintea mea.pe *care* ţi i-am dat, Jean-Rene, strângându-te foarte tare de mână. mâna ta făcută să binecuvânteze şi să ierte.dacă *ar* fi atât de simplu.mi-ai promis că mă aştepţi.mă *voi* întoarce.dar nu am decât cuvinte, *care vor* să-ţi alunge durereasărmanele mele cuvinte.ia-le, Jean-Rene.poate *Ea* va accepta schimbul.la urma urmei, nu e mare lucru.nu e decât viaţa.

43. TERASĂ LA SALONUL DE CARTE

cu Călin Vlasie.editorul meu.cel care mi-a publicat *cartea* aproape înainte să fie *scrisă.nu vrea* să accepte nici măcar o caf ea.tot el plăteşte.apoi îmi propune să-mi publice altă carte şi îmi strecoară un pachet de "Chesterfield" albastre.aici, între munţii de cărţi, suntem supravieţuitorii unui naufragiu.mai plutim încăne enervăm.râdem de toate.atunci când râde *are* un *aer* copilăresc care-mi place.îl întreb dacă e
108
mulţumit de *ceea ce* face.luat pe nepregătite, răspunde "da".bem cafeaua.strivim ţigarile.ne îmbrăţişăm.eu mă îndepărtez propunându-mi să-i recitesc poemele.el se duce să lupte cu uriaşii în locul meu.

44. OSELECTCH)

aici a început totul.acum "terasele" se apropie de sfarşit.ar trebui să fiu fericităîţi privesc fotografia şi îmi imaginez că nu te cunosc deloc."cele mai frumoase prime întâlniri din literatură"."eu sunt îmbrăcată în negruVeu am părul lung şi o haină de piele".acum şase ani la Bucureşti.felul tău de a mă lua de mână *ca sa* trecem stradabarul irlandez.pentru o clipă îmi vine în minte un cântec de Roberta Flack."Killing me softly".încerc să traduc.în francezătrebuie să găsesc un alt topos.poate gările.un început bun la Perpignan.îmi vine să dau cu pumnul în masă.să explodeze totul.

45. 4, RUE DU REFUGE

privesc casa din faţă cu obloane care nu se deschid niciodată.undeva în mine există mii de uşi pe care prefer să nu le deschid.de altfel, pagina aceasta este prea mică.cum să înghesui aici tot *ceea ce* contează pentru mine.niciodată nu apar aici *aşa* cum sunt."asta e proză".dacă strig şi nu pun punct va fi poezie.nimic important nu *are* loc aici.pentru că lucrurile importante au o anume discreţie.distincţie.nu *ca* biata poetă *care se* şi vede dând autografe.această pagină nu va fi un semn al trecerii mele.liniile de hârtie sunt nişte gratii în spatele
109
cărora chipul meu apare consternat.să nu termini niciodată poemul.să-ţi laşi crucile din cimitir fârâ inscripţii.nu eşti niciodată singur atunci când scrii dar eşti pierdut pentru totdeaunatoţi cei *care* au trăit aici *înaintea mea* au *scris o* carte.în *camera* aceastala birou.pe jos.în pat.în bucătărie.cărţile lor sunt în rafturi.ceva din frământarea lor a rămas impregnat în albul pereţilor.camera e proaspăt zugrâvita.aş *avea* chef *să* scriu un poem cu cerneală neagră din tavan până la podeala prezentarea cărţii mele murale aş *trasa* tuşe ample *acoperind* totul cu vopsea albasă nu-i spun asta lui Franţois.am *oare* dreptul să folosesc cuvintele celorlalţi poeţi?un cuvânt nu *ar* trebui folosit decât o singură dată.f iecare cuvânt *ar avea* atunci poemul său.poetul *ar* trebui să înveţe mereu alte cuvinte.oare cei *care* au *scris aici* înaintea mea au răsfoit dicţionarul? există un semn la "poussette.pousseur. poussier.poussiere".scriu *fiecare*

cuvânt ucigând toate celelalte cuvinte.nimic notabil astazi.ziua mi s-a *scurs* printre degete.am *încercat sa* mă port *ca* o persoană echilibrată.gata să-şi reconstruiască viaţa pe noi baze.când *încerc* asta încep să seamăn cu personajele mele.cele *care adorm* imediat în tren avion autobuz.cele *care se* plictisesc.atunci când nu mă obligă nimeni să fac ceea ce nu-mi place fac *ceea ce* nu-mi place.şi apoi scriu.am cititorii mei fideli: câţiva poeţi care mă încurajează pentru că şi eu le citesc poemele.şi apoi se apropie noaptea.nu e blândă.

Marsilia-Paris, februarie-martie 2004

CUPRINS